

Sygn. akt II AKa 377/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA - Paweł Rysiński

Sędziowie: SA - Dorota Tyrała

SO(del.) - Agnieszka Domańska (spr.)

Protokolant sekr.sąd Olaf Artymiuk

przy udziale Prokuratora Roberta Majewskiego

i oskarżycieli posiłkowych A. S. (1), (...) S.A., (...) S.A.

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2017 roku

sprawy

O. Z. (1), s.T. i J. z d. R., ur.(...) w W.

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 280 § 1 k.k. i z art. 156 § 1 k.k. i z art. 156 § 2 k.k. i z art. 275 §1 k.k. i z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, oraz z art. 18 § 2 k.k. w zw. z 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

M. S. (1), s.W. i Z. z d.Ś., ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k., z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 280 § 1 k.k. i z art. 156 § 1 k.k. i z art. 156 § 2 k.k. i z art. 275 §1 k.k. i z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 279 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

K. M., s.T. i H. z d. C., ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k., z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 62 ust 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

A. M. (1), s.W. i H. z d.S., ur.(...) w W.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 grudnia 2016 r. sygn. akt XII K 132/14

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonych O. Z. (1), M. S. (1), K. M. i A. M. (1) w ten sposób, że:

1) uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego O. Z. (1) w pkt 5 a. wyroku;

2) w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 1 wyroku, w odniesieniu do czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, uznaje O. Z. (1) za winnego tego, że w okresie od maja 2011 roku do 18 stycznia 2013 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wziął udział w zorganizowanej zbrojnej grupie przestępczej z terenu M., mającej na celu obrót hurtowymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, dokonywanie napadów rabunkowych i czerpanie korzyści z nierzędu, tj. czynu z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

3) w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 1 wyroku wobec oskarżonego O. Z. (1) i z pkt 2 wyroku wobec oskarżonego M. S. (1), w odniesieniu do czynu opisanego w pkt X aktu oskarżenia precyzuje, że opisane w tym zarzucie obrażenia ciała u T. L. (1) spowodowali oskarżeni O. Z. (1) i M. S. (1), a opisane w tym zarzucie obrażenia ciała u U. L. spowodowali inni ustaleni sprawcy, eliminuje z podstawy prawnej skazania art. 156 § 2 k.k. oraz wskazuje jako podstawę prawną skazania art. 157 § 1 k.k., w miejsce błędnej kwalifikacji prawnej z art. 156 § 1 k.k.;

5) w podstawie prawnej wymiaru kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego M. S. (2) w punkcie 5 b., wobec K. M. w punkcie 5 c. oraz wobec A. M. (1) w pkt 5 d. zaskarżonego wskazuje art. 85 k.k., w miejsce błędnej kwalifikacji prawnej z art. 85 § 1 k.k.;

II. w pozostałej zaskarżonej części utrzymuje wyrok w mocy;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., tj. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dacie popełnienia przez oskarżonego O. Z. (1) przypisanych mu czynów, łączy orzeczone wobec oskarżonego O. Z. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

IV. zasądza od Skarbu Państwa kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych - w tym VAT na rzecz adw. R. W., tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego A. M. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz na rzecz adw. M. S. (3), tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego M. S. (1) w postępowaniu odwoławczym.

V. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych O. Z. (1) i K. M. koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 1600 (tysiąc sześćset) złotych tytułem opłaty, od oskarżonego M. S. (1) zasądza koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty oraz od oskarżonego A. M. (1) koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie prowadził postępowanie karne przeciwko oskarżonym O. Z. (1), M. S. (1), K. M. i A. M. (1), oskarżonym o to, że:

O. Z. (1) o to, że:

I. w okresie od maja 2011 r. do lutego 2013 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi kierował zorganizowaną zbrojną grupą przestępczą z terenu M. mającą na celu obrót hurtowymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowymi, dokonywanie napadów rabunkowych, czerpanie korzyści z nierządu i wymuszeń rozbójniczych, tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

M. S. (1), K. M., A. M. (1) o to, że:

II. w okresie od maja 2011 r. do lutego 2013 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi wzięli udział w zorganizowanej zbrojnej grupie przestępczej z terenu M. mającej na celu obrót hurtowymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowymi, dokonywanie napadów rabunkowych, czerpanie korzyści z nierządu i wymuszeń rozbójniczych, tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

a ponadto O. Z. (1), M. S. (1) i K. M. o to, że :

III. w dniu 13 października 2011 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu i z innym ustalonym sprawcą i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, wzięli udział w napadzie rabunkowym na osobie J. W. w ten sposób, że w ramach wcześniej uzgodnionego planu O. Z. (1) oczekiwał w samochodzie, a M. S. (1) oczekiwał na współsprawców w pobliżu miejsca napadu i informował o zbliżaniu się pokrzywdzonego, a po jego dokonaniu - polegającym na pobiciu pokrzywdzonego przez K. M. i A. P. (1) i użyciu wobec niego środka obezwładniającego w postaci gazu - zabrali na jego szkodę neseser z zawartością 10.000 euro i 60.000 zł, wszystko o łącznej wartości ok. 100.000 zł, przy czym O. Z. (1) i K. M. zarzucanego im czynu dopuścili się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec O. Z. (1) i K. M. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a ponadto M. S. (1) i K. M. o to, że :

IV. w dniu 5 września 2011 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu i z innym ustalonym sprawcą i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, wzięli udział w napadzie rabunkowym na osobie A. D. w ten sposób, że użyli wobec niego przemocy polegającej na przewróceniu na ziemię i skrępowaniu rąk i nóg, czym doprowadzili go do stanu bezbronności a następnie zabrali na jego szkodę dokumenty osobiste i trzy telefony komórkowe o wartości 900 zł, pieniądze w kwocie 250 zł na szkodę D. K. (1) i w kwocie 2500 zł na szkodę P. L., przy czym zarzucanego czynu K. M. dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec K. M. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w dniu 12 listopada 2012 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim przecięciu siatki i po dostaniu się na teren posesji M. Z., użyli przemocy wobec tego pokrzywdzonego w ten sposób, że przewrócili go na ziemię i bili pięściami i nogami po całym ciele, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1400 zł, 950 euro i 1000 dolarów USA, wszystko o łącznej wartości około 9.000 zł na szkodę M. Z., przy czym zarzucanego czynu K. M. dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec K. M. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a ponadto M. S. (1) i O. Z. (1) o to, że

VI. w dniu 3 sierpnia 2012 r. w W., przy ul. (...) przed placówką Banku (...) S.A. działając w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, wspólnie i porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, użyli przemocy wobec K. S. (1) w ten sposób, że wspólnie z pozostałymi sprawcami przewrócili go na ziemię i bili pięściami i nogami po całym ciele, a następnie usiłowali zabrać pieniądze w kwocie ok. 170.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na fakt, że pokrzywdzony nie zdążył wypłacić jeszcze tych pieniędzy z banku, przy czym czynu tego O. Z. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec O. Z. (1) o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VII. w dniu 9 sierpnia 2012 r. w F., działając w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, wspólnie i porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim nawierceniu okna włamali się do domu przy ul. (...), a następnie zabrali stamtąd pieniądze w kwocie 2.000 zł na szkodę B. C. (1), przy czym czynu tego O. Z. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec O. Z. (1) o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VIII. w nocy z 9/10 sierpnia 2012 r. w miejscowości I. gm. W. działając w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, wspólnie i porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wepchnięcie okna w pomieszczeniu kuchennym włamali się do domu Z. Ś., a następnie zabrali w celu przywłaszczenia samochód M. (...) nr rej. (...) o wartości 120.000 zł na szkodę wymienionej pokrzywdzonej, przy czym czynu tego O. Z. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec O. Z. (1) o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IX. w dniu 10 sierpnia 2012 r. w W., działając w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu i z dwoma innymi ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wtargnięciu na teren Urzędu Pocztowego nr (...) przy ul. (...) posługując się bronią palną w postaci pistoletu i środkiem obezwładniającym w postaci gazu, doprowadzili do stanu bezbronności pracowników tego urzędu: A. C., B. C. (2) i A. M. (2), a następnie zabrali 71.500 zł na szkodę (...) S.A., przy czym O. Z. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec O. Z. (1) o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

X. w dniu 25 sierpnia 2012 r. w K., działając w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wzięli udział w napadzie rabunkowym na osobach T. i U. małżonków L., w ten sposób, że poprzez przecięcie siatki ogrodzeniowej wtargnęli na teren posesji, a następnie poprzez nawiercenie okienka w pomieszczeniu gospodarczym do domu pokrzywdzonych i po użyciu wobec nich przemocy polegającej na biciu po całym ciele i skrępowaniu rąk i nóg pokrzywdzonych, czym doprowadzili ich do stanu bezbronności, zabrali na ich szkodę 80.000 zł, dowody rejestracyjne samochodów V. (...) nr rej. (...), kartę bankową (...) banku (...) oraz blankiet dowodu osobistego T. L. (1), a także spowodowali u T. L. (1) obrażenia ciała w postaci złamania kości jarzmowej lewej, złamania X żebra lewego, krwiaka okularowego oka lewego, stłuczenia okolic policzka lewego, wargi górnej i dolnej, policzka prawego, krwiaka okolicy pachowej lewej i karku a także licznych otarć naskórka kończyn, skutkujących naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni, natomiast u U. L. w postaci krwiaka okularowego oka prawego i policzka prawego, licznych krwiaków i otarć naskórka obu nadgarstków, krwiaków obu podudzi, licznych krwiaków i otarć naskórka obu kończyn górnych, skutkujących naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni, przy czym czynu tego O. Z. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i z art. 156 § 1 k.k. i z art. 156 § 2 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. i z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 65 § 1

k.k., a wobec O. Z. (1) o czyn z art. 280 § 1 k.k. i z art. 156 § 1 k.k. i z art. 156 § 2 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. i z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

XI. w nocy z 23/24 października 2012 r. w C., działając w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, wspólnie i porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim nawierceniu drzwi balkonowych dostali się do wnętrza domu S. i E. małżonków I., a następnie zabrali stamtąd pieniądze w łącznej kwocie 620 zł, a po zabraniu kluczyków z wnętrza samochodu P. (...) nr rej. (...) (...) - 8 par butów wartości 1700 zł i po zabraniu kolejnych kluczyków z wnętrza domu, zabrali samochód osobowy O. (...) nr rej. (...) o wartości 50.000 zł, wszystko o łącznej wartości 52.320 zł, przy czym czynu tego O. Z. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec O. Z. (1) o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XII. w nocy z 28/29 października 2012 r w miejscowości (...) A, działając w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, wspólnie i porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nawiercenie ramy okiennej w oknie na parterze i oknie balkonowym włamali się do domu T. L. (2) a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 100.000 zł, przy czym czynu tego O. Z. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec O. Z. (1) o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIII. w dniu 18 stycznia 2013 r. w W., przy ul. (...) działając w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem bliżej nieustalonego mienia na szkodę M. O. lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zachowanie pokrzywdzonego, przy czym czynu tego O. Z. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec O. Z. (1) o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a ponadto M. S. (1) o to, **że**:

XV. w dniu 31 sierpnia 2006 r. w miejscowości S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim nawierceniu okna dostał się do wnętrza domu A. U., a następnie przy użyciu zabranych stamtąd kluczyków zabrał samochód V. (...) oraz pieniądze w kwocie 27.000 zł, 2500 euro, wyroby biżuteryjne, wszystko o wartości 201.520 zł na szkodę wymienionego pokrzywdzonego, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

XVI. w dniu 25 maja 2012 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wybiciu otworu w podłodze włamał się do lombardu przy ul. (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie różnego rodzaju o wartości 191.120 zł na szkodę A. S. (1), tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XVII. w nocy z 1/2 sierpnia 2012 r. w miejscowości (...) A, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nawiercenie ramy okiennej w oknie balkonowym włamał się do domu S. i M. T. przy ul. (...), a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 20.000 zł, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XVIII. w nocy z 18/19 października 2012 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nawiercenie ramy okiennej włamał się do domu przy ul. (...), a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1800 euro, 650 zł oraz samochód osobowy marki H. (...) nr rej. (...) (...) o wartości 80.000 zł na szkodę B. S., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIX. w nocy z 26/27 listopada 2012 r. w miejscowości G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nawiercenie ramy okiennej włamał się do domu przy ul. (...), a następnie zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy V. (...) nr rej. (...) o wartości 54.000 zł, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XX. w nocy z 26/27 listopada 2012 r. w miejscowości G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nawiercenie ramy okiennej włamał się do domu przy ul. (...), a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 5.000 zł, 100 dolarów USA 300 euro, aparat cyfrowy C., aparat telefoniczny (...), , aparat fotograficzny (...), 9 sztuk butelek alkoholu o poj. 1 litr, złotą bransoletę i złoty łańcuszek, 5 paczek kawy G., wszystko o łącznej wartości 14.140 zł na szkodę E. i A. małżonków S., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

I. w nocy 30 stycznia 2013 r. w miejscowości W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nawiercenie ramy okiennej włamał się do domu pod nr (...) a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 6000 zł, 1500 euro i 4000 koron czeskich, wszystko o łącznej wartości 15.000 zł na szkodę A. G., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXII. w dniu 18 lutego 2013 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował dokonać z terenu domu D. K. (2), zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci biżuterii o wartości 25.000 zł na szkodę wymienionego pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na uprzednie zabezpieczenie tego neseseru za zamkniętymi drzwiami, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIII. w dniu 19 lutego 2013 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci biżuterii o wartości 248.000 zł oraz pieniędzy w kwocie 10.000 zł, tj. mienia o łącznej wartości 258.000 zł na szkodę D. K. (2), tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a ponadto O. Z. (1) o to, że:

XXIV. w okresie czterech - pięciu miesięcy na przełomie lat 2009/2010 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w postaci heroiny w znacznych ilościach w ten sposób, że sprzedawał ją - za pośrednictwem A. P. (1) i Ł. K. ps. (...) - R. K. ps. (...) w regularnych odstępach czasu, w ilościach po 250 gramów, łącznie wprowadzając w ten sposób do obrotu 2.000 gramów tej substancji, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.

XXV. w okresie miesiąca przed dniem 20 czerwca 2011 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi i w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, nakłonił innych ustalonych sprawców do dokonania napadu rabunkowego na osobach Z. i K. W. prowadzących w miejscowości G. gm. M. sezonowy punkt skupu owoców w ten sposób, że przekazał im informacje na temat tych pokrzywdzonych i skontaktował sprawców z nieustalonym mężczyzną posiadającym bezpośrednie informacje na temat pokrzywdzonych, a po dokonaniu napadu uczestniczył w równych zyskach, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a ponadto A. M. (1) o to, że:

XXVI. w okresie od 12 marca 2013 r. do 15 marca 2013 r. w W., działając w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, pomógł w dokonaniu napadu rabunkowego w miejscowości W. w ten sposób, że w dniu 12 marca 2013 r. z wypożyczalni pojazdów (...) mieszczącej się w W. przy ulicy (...), wynajął samochód marki T. (...) o nr rej. (...),

a następnie w zamiarze, aby inne osoby dokonały napadu rabunkowego - przekazał przedmiotowy samochód tym osobom, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXVII. w okresie od sierpnia 2011 r. do 5 września 2011 r. w W. oraz W., w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej pomógł w dokonaniu w dniu 5 września 2011 r. napadu rabunkowego na osobie A. D. w ten sposób, że w zamiarze, aby inne ustalone osoby dokonały tego czynu, udzielał im informacji o osobie A. D., o posiadanych przez niego pieniądzech w związku z transakcjami dokonywanymi przez niego w Centrum Handlowym w W., miejscach jego przebywania oraz posiadanych pojazdach i ich numerach rejestracyjnych, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXVIII. w okresie od września 2012 r. do 23 października 2012 r. w W., w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, pomógł w dokonaniu w nocy z 23/24 października 2012 r. kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego na szkodę małżonków S. i E. I. w C. w ten sposób, że w zamiarze, aby inne ustalone osoby dokonały tego czynu, udzielał im informacji o osobach małżonków I., ich stanie majątkowym, miejscach ich przebywania za pomocą lokalizacji (...) oraz posiadanych samochodach i ich numerach rejestracyjnych, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a ponadto K. M. o to, że:

XXIX. w okresie od początku czerwca 2010 roku do końca września 2010 roku w W. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 4 kilogramów w ten sposób, że nabył przedmiotowy środek odurzający od dotychczas nieustalonych osób, a następnie sprzedał w trzech transakcjach działającym wspólnie i w porozumieniu T. Ś. oraz M. B., tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

XXX. w okresie czasu od początku czerwca 2010 roku do końca września 2010 roku w W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci heroiny w ilości 400 gramów w dwóch krążkach, każdy po 200 gramów, w ten sposób, że nabył przedmiotowy środek odurzający, po uprzednim otrzymaniu tzw. wizytówki w ilości 0,5 grama heroiny od dotychczas nieustalonych osób, a następnie zbył za kwotę 64 .000 złotych, za pośrednictwem działających wspólnie i w porozumieniu T. Ś. oraz M. B., M. R. (1), tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

XXXI. w dniu 18 września 2013 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) oraz w mieszkaniu nr (...) przy PI. R. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość substancji odurzających i środków psychotropowych w postaci 1256,29 grama ziela konopi innych niż włókniste, 4894,46 grama amfetaminy, 1063,43 grama kokainy, 527,09 grama heroiny, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXXII. w październiku 2012 r. w W. i C., chcąc by inne osoby dokonały kradzieży z włamaniem, w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił pomocy do włamania do domu S. i E. małżonków I. w ten sposób, że odczytywał dane z nadajnika (...) umożliwiające wyśledzenie miejsca zamieszkania pokrzywdzonych i dane te przekazał innym osobom, które dokonały tego włamania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXXIII. w nocy października 2012 r. w miejscowości (...) A, chcąc by inne osoby dokonały kradzieży z włamaniem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił pomocy do włamania do domu T. L. (2) w ten sposób, że odczytywał dane z nadajnika gps umożliwiające wyśledzenie miejsca zamieszkania

pokrzywdzonych i dane te przekazał innym osobom, które dokonały tego włamania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k..

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 grudnia 2016 roku sygn. akt XIIK 132/14, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r., poz. 396):

O. Z. (1) został uznany za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu: w pkt I. aktu oskarżenia, po ustaleniu, że oskarżony działał w okresie do 18.01.2013 r. i po wyeliminowaniu z opisu czynu „i wymuszeń rozbójniczych”, czym wypełnił znamiona art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 6 lat pozbawienia wolności; w pkt. III aktu oskarżenia, przy przyjęciu, że oskarżony wypełnił znamiona art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 6 lat pozbawienia wolności; w pkt. VI aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności; w pkt. VII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności; w pkt. VIII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności; w pkt. IX aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 9 lat pozbawienia wolności; w pkt. X aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 280 § 1 k.k. i z art. 156 § 1 k.k. i z art. 156 § 2 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. i z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 8 lat pozbawienia wolności; w pkt. XI aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności; w pkt. XII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności; w pkt. XIII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności; w pkt. XXIV aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. w brzmieniu obowiązującym do 09.12.2011 r. (Dz.U.2011.117) i za to na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. wymierzono oskarżonemu 4 lat pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego przepadek korzyści uzyskanych w wyniku przestępstwa w wysokości 36.973,80 zł.; w pkt. XXV aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. za wszystkie czyny w zakresie których uznano winę O. Z. (1) wymierzono mu karę łączną 15 lat pozbawienia wolności;

M. S. (1) został uznany za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu: w pkt II. aktu oskarżenia, po wyeliminowaniu z opisu czynu „i wymuszeń rozbójniczych”, czym wypełnił znamiona art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności; w pkt. III aktu oskarżenia, przy czym przyjęto, że oskarżony wypełnił znamiona art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności; w pkt. IV aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności; w pkt. V aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 6 lat pozbawienia wolności; w pkt. VI aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1

k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności; w pkt. VII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności; w pkt. VIII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; w pkt. IX aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 8 lat pozbawienia wolności; w pkt. X aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 280 § 1 k.k. i z art. 156 § 1 k.k. i z art. 156 § 2 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. i z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 7 lat pozbawienia wolności; w pkt. XI aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; w pkt. XII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; w pkt. XIII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; w pkt. XV aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności; w pkt. XVI aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności; w pkt. XVII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności; w pkt. XVIII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności; w pkt. XIX aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności; w pkt. XX aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności; w pkt. XXI aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności; w pkt. XXII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności; w pkt. XXIII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. za wszystkie czyny w zakresie których uznano winę M. S. (1) wymierzono mu karę łączną 15 lat pozbawienia wolności;

K. M. został uznany za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu: w pkt II aktu oskarżenia, po wyeliminowaniu z opisu czynu „i wymuszeń rozbójniczych”, czym wypełnił znamiona art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności; w pkt. III aktu oskarżenia, przy czym przyjęto, że oskarżony wypełnił znamiona art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 6 lat pozbawienia wolności; w pkt. IV aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 6 lat pozbawienia wolności; w pkt. V aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 7 lat pozbawienia wolności; w zakresie czynu zarzucanego w pkt. XXX aktu oskarżenia, po ustaleniu, że oskarżony działał w okresie wiosennoletnim 2010 roku oraz wskazując, że oskarżony współdziałał m.in. z M. R. (2), czym wypełnił znamiona art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. w brzmieniu obowiązującym do 09.12.2011 r. (Dz.U.2011.117) i za to na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści uzyskanych w wyniku przestępstwa w wysokości 64.000 zł.; w pkt. XXXI aktu

oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. orzeczono od oskarżonego nawiązkę w kwocie 20.000 zł na rzecz Fundacji (...) w B.; w pkt. XXXII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności; w pkt. XXXIII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. za wszystkie czyny, w zakresie których uznano winę K. M. wymierzono mu karę łączną 14 lat pozbawienia wolności. K. M. został uniewinniony od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXIX aktu oskarżenia.

A. M. (1) został uznany za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu: w pkt II aktu oskarżenia, po wyeliminowaniu z opisu czynu „i wymuszeń rozbójniczych”, czym wypełnił znamiona art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności; w pkt. XXVII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności; w pkt. XXVIII aktu oskarżenia, czym wypełnił znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. za wszystkie czyny, w zakresie których uznano winę A. M. (1) wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności. A. M. (1) został uniewinniony od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXVI aktu oskarżenia.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczono oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie: oskarżonemu O. Z. (1) od dnia 18.01.2013 r. do dnia 15.04.2013 r. i od 15.04.2014 r. do 03.07.2014 r., oskarżonemu M. S. (1) od dnia 03.04.2013 r. do dnia 16.04.2014 r., oskarżonemu K. M. od dnia 18.09.2013 r. do dnia 16.06.2014 r. oraz oskarżonemu A. M. (1) od dnia 03.04.2013 r. do dnia 23.03.2015 r.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd Okręgowy orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz:

- (...) S.A. kwoty 119.330 zł (sto dziewiętnaście tysięcy trzysta trzydzieści trzy złote) – od M. S. (1);
- (...) S.A. kwoty 71.500 zł – solidarnie od M. S. (1) i O. Z. (1);
- A. S. (1) kwoty 32.000 zł – od M. S. (1);
- T. i U. L. kwoty 80.000 zł – solidarnie od M. S. (1) i O. Z. (1);
- Z. Ś. kwoty 120.000 zł – solidarnie od M. S. (1) i O. Z. (1);
- M. Z. kwotę 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę – solidarnie od M. S. (1) i K. M..

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądzono z sum Skarbu Państwa z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym M. S. (1) i A. M. (1) z urzędu na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. R. W. obrońcy A. M. (1) kwotę 3118 złotych powiększoną o stawkę VAT oraz na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. S. (3) obrońcy M. S. (1) kwotę 4860 złotych powiększoną o stawkę VAT.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd Okręgowy częściowo obciążył oskarżonych kosztami procesu zasądzając z ich tytułu na rzecz Skarbu P.: od oskarżonego O. Z. (1) kwotę 10.000 złotych, w tym 1600 złotych tytułem opłaty w sprawach karnych, od oskarżonego M. S. (1) kwotę 10.000 złotych, w tym 600 złotych tytułem opłaty w sprawach karnych, od oskarżonego K. M. kwotę 5.000 złotych, w tym 1600 złotych tytułem opłaty w sprawach karnych, od oskarżonego A.

M. (1) kwotę 8000 złotych, w tym 400 złotych tytułem opłaty w sprawach karnych, w pozostałym zakresie zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów, obciążając kosztami postępowania w tym zakresie rachunek Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania w zakresie zarzutu XXVI i XXIX obciążony został rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych K. M., M. S. (1), O. Z. (1) i A. M. (1).

Obrońca oskarżonego **K. M.** zaskarżył wyrok w zakresie czynów opisanych w pkt II, III, IV, V, XXX, XXXI, XXXII, XXXIII aktu oskarżenia – w całości, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając:

I. w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego punktu II, obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, w postaci:

1. art. 7, 410, 424§1 pkt 1 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów, naruszenie zasady obiektywizmu oraz nieuwzględnienie przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej, poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, w tym zwłaszcza ustalenie stanu faktycznego w oparciu o uznane za wiarygodne wyjaśnienia i zeznania A. P. (1) oraz przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom i zeznaniom świadka G. P.,

2. art. 366 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 15 kwietnia 2016 roku), art. 368 i 410 k.p.k., w związku z zaniechaniem przez Sąd wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 15 listopada 2016 roku wniosku dowodowego o dołączenie i zaliczenie do materiału dowodowego aktu oskarżenia w sprawie Ap V Ds 95/15 przeciwko G. P., co w skutkowało uznaniem za wiarygodne wyjaśnień i zeznań świadka;

II. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie III, obrazę przepisów prawa procesowego art. 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej, w szczególności poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego oraz polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań A. P. (1), mimo, że relacje świadka są sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego J. W. zarówno, co do ilości sprawców, jak co do ich rysopisów;

III. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie IV, obrazę przepisów prawa procesowego art. 4 i 7 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz uznaniu za wiarygodne wyjaśnień i zeznań A. P. (1), mimo że relacje świadka nie są zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego A. D., co do rysopisów sprawców, faktu posługiwania się przez jednego z napastników „gwarą (...)” oraz, co do okoliczności, w jakim miejscu odnaleziono telefony skradzione pokrzywdzonemu;

IV. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie V, obrazę przepisów prawa procesowego art. 4, 410 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej, przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań A. P. (1), E. S. (1), mimo iż są one sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonych M. Z. i L. Z. dotyczące liczby sprawców oraz ich rysopisów;

V. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XXX, obrazę przepisów prawa procesowego art. 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej, przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań T. Ś., które nie są wewnętrznie spójne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, zwłaszcza z zeznaniami M. B., V. P., M. R. (2);

VI. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XXXI, obrazę przepisów prawa procesowego art. 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej, przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie, że fakt ujawnienia środków odurzających i psychotropowych w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) jest wystarczającym dowodem uznania winy oskarżonego K. M.;

VII. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XXXII aktu oskarżenia, obrazę przepisów prawa procesowego art. 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej, przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań A. P. (1), podczas gdy relacje te nie są spójne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, zwłaszcza z zeznaniami i wyjaśnieniami świadka E. S. (1);

VIII. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XXXIII, obrazę przepisów prawa procesowego art. 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu i uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej, przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań A. P. (1), z uwagi na fakt fałszywego obciążenia oskarżonego K. M. popełnieniem zbrodni napadu rabunkowego.

IX. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach II, III, IV, V, XXXII, XXXIII, obrazę przepisów prawa procesowego art. 366 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 15 kwietnia 2016 roku), mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na zaniechaniu dążenia przez Przewodniczącego do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy poprzez:

1. oddalenie na rozprawie w dniu 7 maja 2015 roku wniosku dowodowego o dołączenie do akt postępowania materiałów niejawnych sprawy Ap V Ds. 11/13 dołączonych do sprawy XVIII K 55/15 w celu weryfikacji i zeznań A. P. (1),

2. oddaleniu dwukrotnie na rozprawach w dniach 7 maja 2015 roku i 24 listopada 2015 roku wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań E. P., mającego na celu weryfikację wyjaśnień i zeznań A. P. (1),

3. oddalanie wniosków dowodowych o dołączenie do akt sprawy protokołów rozpraw w sprawie XVIII K 55/15 z zeznaniami A. P. (1).

Obrońca oskarżonego K. M. podnosząc wskazane powyżej zarzuty wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **O. Z. (1) i M. S. (1)** zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do orzeczenia o winie i karze w zakresie czynów opisanych w pkt I, III, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XXIV, XXV – w całości na korzyść oskarżonego O. Z. (1) oraz w części odnoszącej się do orzeczenia o winie i karze w zakresie czynów opisanych w pkt II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII – w całości na korzyść oskarżonego M. S. (1), zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając:

1) obrazę przepisów art. 7, 410, 424 § 1 k.p.k., polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy w procesie orzekania wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, naruszeniu zasady obiektywizmu oceny zgromadzonego materiału poprzez nadawanie w sposób niezajdujący racjonalnego i prawnego uzasadnienia waloru wiarygodności jedynie tej części materiału, która świadczyła na niekorzyść oskarżonego O. Z. (1), co miało znaczenie w odniesieniu do czynów z pkt I i XXIV, w szczególności poprzez:

a) ustalenie stanu faktycznego w oparciu o zeznania świadka A. P. (1),

b) przyjęciu do podstawy ustalenia faktycznego wewnętrznie niespójnych i ogólnikowych zeznań świadków E. S. (1) i S. S. (3),

c) dokonanie istotnych ustaleń faktycznych w oparciu o wyjaśnienia i zeznania świadka G. P., pomimo ich ogólnikowości oraz sprzeczności z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków A. N., M. S. (4), S. L., A. K.;

2) obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 366 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016 roku) mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na zaniechaniu dążenia do wyjaśnienia wszystkich okoliczności mogących mieć istotne znaczenie dla wyjaśnienia sprawy i pozwalających na dokonanie wszechstronnej oceny całości materiału dowodowego, poprzez:

a) oddalenie wniosku dowodowego składanego przez oskarżonego K. M. w dniu 15 listopada 2016 roku o dołączenie do akt sprawy i zaliczenie materiału dowodowego aktu oskarżenia w sprawie Ap V Ds. 59/15, skierowanego przez Prokuraturę Krajową przeciwko G. P..

b) oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego K. M. o dołączenie do akt sprawy protokołów rozpraw znajdujących się w aktach sprawy rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy XVIII Wydział Karny sygn. XVIII K 55/15, zawierających zeznania A. P. (1), w celu weryfikacji wiarygodności tego świadka,

c) oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego K. M. o dołączenie do akt sprawy protokołów rozpraw znajdujących się w aktach sprawy rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy XVIII Wydział Karny sygn. XVIII K 55/15, zawierających zeznania E. S. (2) w celu dokonania przy ich pomocy weryfikacji zeznań głównego świadka w osobie A. P. (1),

d) oddalenie wniosku dowodowego M. S. (1) zgłoszonego na rozprawie 8 czerwca 2016 roku o przesłuchanie A. S. (2);

3) obrazę art. 7 i 410 k.p.k., polegającej na wybiórczej ocenie dowodów oraz na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów, na rzecz niedozwolonej oceny dowolnej, poprzez uznanie za wiarygodne tych dowodów, które świadczyły o winie oskarżonego O. Z. (1) i M. S. (1) w odniesieniu do czynów z pkt: III, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, w szczególności poprzez oparcie ustaleń na niekonsekwentnych i częściowo sprzecznych w swojej treści z zeznaniami świadków: A. P. (1), E. S. (1), S. S. (4), M. O., D. O., E. O.;

4) obrazę art. 7 i 410 k.p.k. polegającej na wybiórczej ocenie materiału dowodowego i przekroczeniu zasad ich swobodnej oceny, na rzecz niedozwolonej oceny dowolnej, poprzez uznanie za jedynie wiarygodne tych dowodów, które miały świadczyć o winie M. S. (1) w odniesieniu do czynów z pkt: II, IV, V, XV, XVI, XVII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, w szczególności poprzez oparcie ustaleń głównie na pomówieniach A. P. (1), a także częściowo E. S. (2), S. S. (4);

5) obrazę prawa materialnego poprzez przyjęcie niewłaściwej kwalifikacji prawnej czynu z pkt XXII i XXIII, co skutkowało uznaniem, że mamy do czynienia z dwoma odrębnymi czynami, zamiast w oparciu o art. 12 k.k. z jednym czynem.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonych O. Z. (1) i M. S. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych O. Z. (1) i M. S. (1) od popełnienia zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **A. M. (1)** zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do orzeczenia o winie i karze w zakresie czynów opisanych w pkt II, XVII i XVIII aktu oskarżenia. Powołując się na treść art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. przedmiotowemu wyrokowi Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 grudnia 2016 roku zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu, wobec braku podstawy dowodowej, iż oskarżony dopuścił się czynów opisanych w pkt II, XXVII i XVIII aktu oskarżenia. Podnosząc powyższy zarzut, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. M. (1) od zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych M. S. (1), K. M. i A. M. (1), w żadnej mierze nie zasługują na uwzględnienie, zaś apelacja obrońcy oskarżonego O. Z. (1) zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego temu oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia.

Apelacja obrońcy oskarżonego O. Z. (1) w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego temu oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia, wyczerpującego znamiona art. 258 § 3 k.k., prawidłowo wskazuje na obrazę prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k., związaną z wadliwym dokonaniem w tym zakresie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co skutkowało nieprawidłowym ustaleniem, że O. Z. (1) kierował zorganizowaną zbrojną grupą przestępczą z terenu M., mającą na celu obrót hurtowymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, dokonywanie napadów rabunkowych i czerpanie korzyści z nierządu. Jedynie ten zarzut związany z obrazą art. 7 k.p.k. w zakresie związanym z prawną interpretacją wynikającą z oceny dowodów, odnoszącą się do czynu zarzucanego O. Z. (1) w punkcie I aktu oskarżenia, zasługuje na uznanie za zasadny, skutkując koniecznością dokonania przez Sąd Apelacyjny zmiany wyroku, natomiast pozostałe zarzuty podniesione w tym zakresie tj. dotyczące obrazy art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. oraz argumentacja podniesiona na poparcie wskazanych w apelacji zarzutów na uwzględnienie nie zasługiwały. Wbrew zarzutom apelacji obrońców oskarżonego K. M. (zarzut I), obrońcy oskarżonego M. S. (1) (zarzut 4) i obrońcy oskarżonego A. M. (1) (zarzut apelacyjny dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych), Sąd Okręgowy właściwie ocenił dowody z zeznań świadków A. P. (1), E. S. (1), G. P. i S. S. (5), a następnie poczynił prawidłowo ustalenia dotyczące istnienia zorganizowanej grupy zbrojnej, przynależności do niej O. Z. (1) i pozostałych oskarżonych: M. S. (1), K. M. i A. M. (1) oraz zakresu działalności tej grupy, dysponowania w jej ramach bronią palną, a swe ustalenia właściwie uzasadnił. Prawidłowo także Sąd meriti oparł ustalenia w tym zakresie na ujawnionych w trakcie postępowania sądowego dowodach w postaci zeznań świadków, zasadnie obdarzając walorem wiarygodności zeznania świadków A. P. (1), E. S. (2), G. P. i S. S. (5), dotyczące zachowań oskarżonych, związanych z ich udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej. Sąd Okręgowy jednakże nienależycie ustalił, że opisane w tych zeznaniach zachowania O. Z. (1) oraz jego relacje z innymi członkami grupy (...), pozwalają na przypisanie mu kierowania zbrojną zorganizowaną grupą przestępczą. W swych wyjaśnieniach złożonych w dniu 8 września 2014 roku A. P. (1) wskazał, że nie pamięta czy O. Z. (1) wydawał polecenia, podczas rozprawy głównej zeznał, że „szefami grupy byli Z., L., N., którzy kontynuowali działalność K. i D.. Z. był człowiekiem od demonstracji siły” (k.6339). A. P. (1) zeznał także, że „O. Z. (1) był jednym z trzech szefów grupy, informował N. i L. o ich poczynaniach, potem dzielił się z nimi zyskiem” (k.6345). Z kolei E. S. (1), którego łączyły bliższe relacje z M. S. (1) zeznał, że O. Z. (1) był uważany w grupie za ważną osobę, ale nie wiedział kto był przywódcą grupy (...) (k.1467v), W swych kolejnych wyjaśnieniach wskazał, że nie wie kto był przywódcą, zyski dzielili równo (k.1638). Podczas postępowania sądowego E. S. (1) w dniu 17 maja 2015 roku zeznał, że nie było w ich grupie (tj. zespole popełniającym przestępstwa, m.in. przypisane oskarżonym w niniejszej sprawie) przywódcy, dzielili się informacjami, w grupie razem z nim byli O. Z. (1), M. S. (1), A. P. (1), czasami K. M. lub ktoś inny. Wiedział, że do grupy (...) należeli N., L. i J., a potem dołączyli do nich O. Z. (1) i M. S. (1). W dniu 27 kwietnia 2015 roku E. S. (1) zeznał, że nie było wśród nich jednej osoby, która ustalała kto „idzie” do przestępstwa, mógł to być O. Z. (1), M. S. (1) lub A. P. (1). Z kolei S. S. (5) w dniu 28 listopada 2014 roku zeznał, że według niego rządził M. S. (1), ustalali co robić razem z A. P. (1). Natomiast świadek G. P. na rozprawie w dniu 10 maja 2016 roku zeznał, że grupą (...) kierowali L. z N..

Zeznania wskazanych powyżej świadków, opisujące mechanizm popełnianych przez oskarżonych przestępstw, ich wzajemne relacje, przynależność do większej struktury - grupy (...), dostęp do broni palnej, zasadnie zostały przyjęte przez Sąd I Instancji za wiarygodne i wyczerpujące źródło prawidłowo dokonanych przez Sąd ustaleń, odnośnie przynależności oskarżonych do grupy (...), której zbrojny charakter - w świetle ujawnionych dowodów - nie budzi wątpliwości. Prawidłowo Sąd meriti ustalił, że O. Z. (1), M. S. (1), K. M. i A. M. (1) popełniając przestępstwa działali w ramach grupy, która charakteryzuje się wewnętrzną strukturą organizacyjną, jest trwała, istnieją w niej więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, ma miejsce planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenie narzędzi do popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc dla przechowywania łupu, sposobu rozprowadzania go, podział ról, skoordynowany sposób działania i powiązania

socjologiczno-psychologiczne między członkami grupy. Oceniając wzajemne powiązania osób biorących udział w popełnianiu przestępstw wspólnie i w porozumieniu lub popełnianiu czynów ze sobą powiązanych, należy mieć na uwadze, czy charakter powiązań wykracza poza udział jedynie zespołu ludzi powiązanych towarzysko, z niskim stopniem zorganizowania, dokonujących czynów zabronionych przede wszystkim okazjonalnie, tj. w ramach zwykłego współsprawstwa, albowiem takie współdziałanie wykracza poza zakres wyznaczony treścią art. 258 k.k. (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku sygnatura akt IIAKa 59/15 z 18 czerwca 2015 roku). Branie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej polega na przynależności do grupy, akceptowaniu zasad, które nimi rządzą oraz wykonywaniu poleceń i zadań wskazanych przez osoby stojące w hierarchii grupy lub związku odpowiednio wyżej. Istotna jest tu też identyfikacja członka z grupą lub związkiem, przy czym nie pozostaje on tam wyłącznie pasywny (vide Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. LEX, 2013). W świetle powyższego, w ocenie Sądu Apelacyjnego zebrane w toku niniejszego postępowania dowody, które zostały prawidłowo ocenione przez Sąd I Instancji, pozwoliły na ustalenie ponad wszelką wątpliwość, że M. S. (1), O. Z. (1), K. M. i A. M. (1) brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, przy czym w ocenie Sądu II Instancji dokonana zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. ocena dowodów ponad wszelką wątpliwość wskazuje na istotną, ale nie kierowniczą rolę O. Z. (1) w strukturach grupy (...) w okresie od maja 2011 roku do 18 stycznia 2013 roku, tj. dnia jego zatrzymania.

W ocenie Sądu Odwoławczego, apelacja obrońcy O. Z. (1) i M. S. (1) w pozostałym zakresie oraz w całości apelacje obrońców oskarżonych K. M. i A. M. (1) nie zasługują na uwzględnienie, albowiem Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził w toku niniejszego postępowania wszystkie czynności procesowe i nie dopuścił się żadnych naruszeń w zakresie prawa procesowego, materialnego oraz w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych. Podniesione w apelacjach zarzuty oraz zawarta w nich argumentacja nie dają podstaw do uznania, że którekolwiek z opisanych w nich uchybień – oprócz zarzutu dotyczącego punktu I aktu oskarżenia - rzeczywiście miało miejsce. Sąd Apelacyjny uznał, że poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne, zostały oparte na dowodach zgromadzonych i ocenionych zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów Kodeksu postępowania karnego, a zarówno na etapie gromadzenia dowodów, ich ujawniania i oceny nie doszło do obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa procesowego, w tym w szczególności przepisów wskazanych w apelacjach obrońców, co czyni zarzuty apelacji obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. chybionymi. Odnosząc się zaś do zarzutów zawartych w apelacjach obrońcy oskarżonych M. S. (1) i O. Z. (1) oraz obrońcy oskarżonego K. M., dotyczących obrazy art. 424 § 1 k.p.k. wskazać należy, że Sąd Okręgowy uzasadniając wyrok z dnia 29 grudnia 2016 roku, uczynił to zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 424 § 1 k.p.k., a uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest spójne z treścią wyroku, zawiera wskazanie, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, a jakie – w części uniewinniającej oskarżonych K. M. i A. M. (1) - za nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach, a co za tym idzie dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W uzasadnienie Sąd I Instancji zawarł także wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i przytoczył okoliczności, które miał na względzie przy wymiarze kary oraz rozstrzygnięciu w trybie art. 46 § 1 k.k..

Odnosząc się do kolejnych zarzutów apelacyjnych, wspólnych dla apelacji obrońcy oskarżonych O. Z. (1) i M. S. (1) oraz obrońcy oskarżonego K. M., Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności wskazuje, że nie sposób się zgodzić z zarzutem obrazy prawa procesowego w postaci art. 366 § 1 k.p.k. zawartym zarówno w apelacji obrońcy oskarżonych O. Z. (1) i M. S. (1) (zarzut 2), jak i w apelacji obrońcy oskarżonego K. M. (zarzuty I.2 i IX). Obrońcy podnosząc ten zarzut, wskazują na zaniechanie dążenia przez Sąd do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy w zakresie związanym z poczynieniem ustaleń odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu, poprzez oddalenie opisanych w apelacjach wniosków dowodowych. Zarzuty te są całkowicie niezasadne, albowiem analiza akt sprawy, czynności podejmowanych przez Sąd I Instancji w trakcie rozprawy głównej, pozwoliła na ustalenie, że Przewodnicząca należycie czuwała nad prawidłowym przebiegiem rozprawy, bacząc aby zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy, ze szczególną dbałością i determinacją dążąc do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy. W tym celu prowadzone były gruntowne i szczegółowe przesłuchania świadków posiadających wiedzę na temat zdarzeń objętych zarzutami aktu oskarżenia i udziału w nim poszczególnych oskarżonych. Zapisy protokołów rozpraw jednoznacznie wskazują na to, że wszystkie okoliczności sprawy związane z zarzutami postawionymi oskarżonemu w toku niniejszego postępowania zostały wyjaśnione zarówno w drodze spontanicznych zeznań świadków, jak i na skutek udzielonych przez nich odpowiedzi na pytania Sądu i stron. W szczególności dotyczy to zeznań składanych przez świadków A. P. (1), E. S. (2), S. S. (5), T.

Ś. i G. P.. Zeznania tych świadków Sąd I Instancji należycie ocenił, kierując się zasadami wynikającymi z art. 7 k.p.k., prawidłowo uznając, że do oceny tych zeznań i poczynienia ustaleń niezbędnych dla rekonstrukcji stanu faktycznego, dotyczącego zarzutów postawionych oskarżonym w toku niniejszego postępowania zbędne jest uzupełnienie materiału dowodowego poprzez dołączenie dokumentów z akt sprawy Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XVIIIK 55/15, aktu oskarżenia wobec G. P. w sprawie Ap V Ds. 59/15, przesłuchanie w charakterze świadka E. P. i A. S. (2). Sąd Okręgowy mimo tego, że nie dysponował wskazanymi w apelacjach dowodami z akt sprawy XVIIIK 55/15, mającymi na celu weryfikację zeznań świadka A. P. (1), dokonał ich wnikliwej oceny, wskazując – wbrew zarzutom zawartym w apelacjach obrońców oskarżonych M. S. (1), O. Z. (1) i K. M. – na związaną z nimi niekonsekwencję, dotyczącą udziału innych osób, w tym brata świadka, w popełnianiu przestępstw. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika nie tylko fakt uwzględnienia tego przy ocenie zeznań świadka, ale także jednoznaczne wskazanie, jakie znaczenie dla oceny całokształtu zeznań świadka A. P. (1) miała ta okoliczność, co czyni zarzut w tym zakresie całkowicie bezzasadnym. Uzupełnienie w tym zakresie materiału dowodowego w celu weryfikacji wiarygodności zeznań A. P. (1) było zbędne i nie skutkuje uznaniem, że nieuwzględnienie opisanych w apelacjach wniosków dowodowych w tym zakresie, stanowi obrazę art. 366 § 1 k.p.k.. Podobnie skarżący nie wskazali, z jakich względów zaniechanie dołączenia do akt sprawy aktu oskarżenia dotyczącego G. P. stanowi obrazę art. 366 § 1 k.p.k. – okoliczności dotyczące przestępczej działalności świadka i jej zakresu były znane Sądowi Okręgowemu, zwłaszcza że przecież wiedza świadka odnośnie działalności grupy (...) w kontekście czynów zarzucanych oskarżonym, wynika z popełniania przez tego świadka przestępstw. Odnośnie zaś zaniechania przesłuchania w charakterze świadka A. S. (2) „w celu potwierdzenia alibi” M. S. (1), Sąd Apelacyjny wskazuje, że zebrane w sprawie dowody nie pozostawiają wątpliwości co do prawidłowości ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie odpowiedzialności karnej M. S. (1) w odniesieniu do czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia, natomiast zeznania świadka – konkubiny M. S. (1) na okoliczność spędzenia przez niego czasu w dniach 10-12 listopada 2012 roku (przy czym w większości – jak wynika z treści wyjaśnień uzasadniających złożony w dniu 8 czerwca 2016 roku wniosek dowodowy - bez konkubiny), nie są w świetle prawidłowo ocenionych zeznań A. P. (1) i E. S. (1) istotne dla poczynienia ustaleń związanych z przestępstwem popełnionym na szkodę M. Z.. Wskazane powyżej okoliczności czynią bezzasadnymi postawione w apelacjach obrońców oskarżonych O. Z. (1), M. S. (1) i K. M. zarzuty obrazy prawa procesowego w postaci art. 366 § 1 k.p.k.. Niezrozumiałą jest zarzut obrazy art. 368 k.p.k. – podnoszący obrońca oskarżonego K. M. nie sprecyzował, na czym obraza ta miałaby polegać i jaki miała wpływ na treść wyroku, co czyni ten zarzut jedynie polemicznym.

Obrońca oskarżonych O. Z. (1) i M. S. (1) kompleksowo w odniesieniu do wszystkich czynów przypisanych O. Z. (1) i M. S. (1) zarzucił obrazę art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., w szczególności poprzez oparcie ustaleń na niekonsekwentnych i częściowo sprzecznych z pozostałymi ustaleniami w sprawie zeznaniach A. P. (1), E. S. (1) i S. S. (3) a także M. O., D. O. i E. O. (zarzut 3 i 4). Także obrońca oskarżonego K. M. podniósł zarzuty obrazy art. 7 i 410 k.p.k. odnoszące się do ustalenia stanu faktycznego w oparciu o wyjaśnienia i zeznania A. P. (2), E. S. (1), G. P. i – w zakresie czynu zarzucanego K. M. w punkcie XXX - T. Ś. (zarzut I.1, II-VIII). Zarzuty te nie zasługują w żadnej mierze na uwzględnienie, albowiem wbrew twierdzeniom zawartym w apelacjach obrońców i zawartej w nich argumentacji dokonana przez Sąd Okręgowy ocena wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, a zatem także zeznań (w tym ujawnionych wyjaśnień) A. P. (1), E. S. (2), G. P., S. S. (5) i T. Ś. oraz wyjaśnień oskarżonych i zeznań pozostałych świadków jest prawidłowa, zgodna ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Ze względu na charakter postawionych oskarżonym zarzutów, ich sposób działania, w przypadku przestępstw przeciwko mieniu metoda doboru ofiary, spośród osób nieznanymi oskarżonym i pozostałym sprawcom, oczywistym jest, że zeznania współsprawców – „skruszonych” uczestników przestępstw zawierać będą najbardziej wyczerpujący i szczegółowy opis czynów. Zeznania tych świadków podlegają weryfikacji tak jak inne dowody, a ranga i wiarygodność tych dowodów nie jest osłabiona przez to, że z uwagi na swoją sytuację procesową, świadkowie ci mają interes w składaniu obciążających oskarżonych wyjaśnień i zeznań. Sam fakt wyrażenia chęci korzystania przez współsprawców czynów zabronionych z możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary, wynikającego z treści art. 60 § 3 lub 4 k.k. nie sprawia, że dowód z ich wyjaśnień i zeznań staje się automatycznie ułomny, ze względu na możliwość skorzystania przez nich z nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wskazać należy, że w procedurze karnej, w odniesieniu do wszystkich dowodów obowiązuje jedna zasada oceny dowodów – wskazany w art. 7 k.p.k. obowiązek kształtowania przekonania Sądu na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia

życiowego. Wynikające z art.7 k.p.k. kryteria mają zastosowanie do wszystkich dowodów, przy czym w przypadku pomówienia wymagają uwzględnienia motywacji pomawiającego, sposobu relacjonowania przez niego zdarzeń, w szczególności tego, w jaki sposób siebie w nich sytuuje, wreszcie wymagają analizy, czy jego relacji nie wykluczają inne dowody, które choć w części stanowią podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 listopada 2017 roku sygn. akt II AKa 289/17). Odnośnie motywów, jakimi kierują się sprawcy przestępstw, którzy ujawnią wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących z nimi w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia lub ujawnią przed organem ścigania i przedstawią istotne okoliczności, nieznanne dotychczas temu organowi, przestępstwa zagrożonego karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności, wskazać w świetle doświadczenia życiowego należy – odpowiadając tym samym na uwagi obrońców zawarte w apelacjach – że wobec treści art. 60 § 3 i 4 k.k. najistotniejszym i często jedynym motywem działania takich osób, jest chęć uzyskania w przyszłości nadzwyczajnego złagodzenia kary, co ustawodawca, formułując określone zasady zastosowania przepisów art. 60 k.k. sprawcom przestępstw umożliwia. Niezrozumiałe zatem są formułowane zarówno w trakcie postępowania sądowego przez oskarżonych i ich obrońców, jak i w apelacjach obrońców oskarżonych M. S. (1) i O. Z. (1) oraz K. M. zastrzeżenia odnośnie wiarygodności świadków – współsprawców przestępstw, oparte na wytknięciu im chęci uzyskania łagodniejszego wyroku. Sama bowiem postawa procesowa, mająca na celu uzyskanie nadzwyczajnego złagodzenia kary nie ma determinującego wpływu na dokonanie oceny dowodu z zeznań takich świadków, która musi przebiegać, jak w przypadku pozostałych dowodów w oparciu o zasady wyrażone w art. 7 k.p.k.. Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i uzasadnienia wyroku Sądu I Instancji uznał, że ocena materiału dowodowego zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku nie jest dotknięta jakimikolwiek błędami.

Poddając analizie tok rozumowania Sądu I instancji, Sąd Odwoławczy stwierdził, że Sąd meriti rozpoznając sprawę poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, dokonując zasadnej i logicznej oceny poszczególnych dowodów zgromadzonych w postępowaniu. Jak wynika z treści pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, zarówno analiza zgromadzonych w sprawie dowodów, jak i ich ocena pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k., albowiem Sąd wbrew zarzutom obrońców oskarżonych O. Z. (1), M. S. (1) i K. M. jasno wskazał które z dowodów uznał za wiarygodne, a którym nie nadał waloru wiarygodności, przedstawiając jednocześnie motywy tak sformułowanych ocen. Dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych, Sąd I Instancji ocenił dowody w sposób zgodny z zasadami wynikającymi z art. 7 k.p.k., a pozostając w zgodzie z dyspozycją art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., w swoim uzasadnieniu, w sposób obszerniejszy aniżeli wynikający z zawartego w art. 424 k.p.k. nakazu zwięzłego jego sporządzenia, właściwie podał motywy dokonanych ocen. W ocenie Sądu Apelacyjnego przedstawiona przez Sąd Okręgowy argumentacja jest wyczerpująca, w pełni przekonująca i zasadna oraz odpowiada zasadom logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i stanowi przejaw dokonanej w niniejszej sprawie swobodnej, prawidłowej oceny dowodów.

Zawarte we wszystkich apelacjach zarzuty oraz argumentacja przytoczona na ich uzasadnienie, nie dają podstaw do uznania, że którekolwiek z opisanych z w nich uchybień (oprócz opisanego uprzednio zarzutu dotyczącego czynu z punktu I aktu oskarżenia) rzeczywiście miało miejsce. Sąd Apelacyjny uznał, że poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne, zostały oparte na dowodach, zgromadzonych i ocenionych zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów kodeksu postępowania karnego, a zarówno na etapie gromadzenia dowodów, ich ujawniania i oceny nie doszło do obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa procesowego, w tym w szczególności przepisów wskazanych w apelacjach obrońców, co czyni zarzuty apelacji chybionymi.

Odnosząc się szczegółowo do podniesionych w apelacjach obrońcy M. S. (1) i O. Z. (1) oraz obrońcy K. M. zarzutów i ich uzasadnienia, w zakresie w jakim dotyczą tych samych (lub powiązanych ze sobą poprzez różne formy sprawstwa) przestępstw, Sąd Apelacyjny omówi je łącznie.

Mając na uwadze argumentację, która miała na celu wykazanie, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 7 i 410 k.p.k. w związku z dokonaną oceną zeznań A. P. (1), a co za tym idzie oceną wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, którym Sąd nie dał wiary, wskazać należy, że obrońcy w swych ocenach odnoszą się w znacznej, wręcz przeważającej mierze do przebiegu postępowania w sprawie XVIIIK 55/15, przeciwstawiając dokonanej przez Sąd I

Instancji analizie dowodów zgromadzonych w niniejszym postępowaniu, w tym analizie zeznań A. P. (1), interpretację zeznań składanych przez tego świadka i innych uczestników postępowania w innym postępowaniu karnym. Analizując tę argumentację, opartą w zasadzie na streszczeniu w sposób korzystny dla oskarżonych dowodu z zeznań świadka A. P. (1) z innego postępowania, obrońcy de facto wskazali, że nie posiadają argumentów umożliwiających na gruncie niniejszego postępowania i zebranych w jego toku dowodów, dyskredytację ustaleń Sądu I Instancji. Gdyby bowiem było inaczej, skarżący przedstawiliby istotne argumenty, które odnosiłyby się do zeznań A. P. (1) złożonych w sprawie XIIK 132/14 i do ich oceny, a nie do zeznań tego świadka składanych w trakcie innego postępowania karnego. Analiza tej argumentacji wskazuje także jednoznacznie na to, że Sąd Okręgowy zasadnie oddalił wnioski dowodowe dotyczące dołączenia materiałów z akt sprawy XVIIIK 55/15, albowiem dysponował - bez wnioskowanych dowodów z akt sprawy XVIIIK 55/15 - wystarczająco obszernym materiałem dowodowym, aby poddać wnikliwej, logicznej i krytycznej ocenie zeznania A. P. (1). W szczególności Sąd Okręgowy dysponował wiedzą o fragmentarycznym braku rzetelności świadka, dotyczącym relacji związanych z udziałem w popełnieniu przestępstw brata A. P. (1) i wiedzę tę przy ocenie dowodów, kierując się doświadczeniem życiowym, należycie wykorzystał. Skarżący w swych apelacjach zdają się całkowicie pomijać wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenę dotyczącą zeznań świadka A. P. (1) w postaci wskazania, że Sąd dokonując oceny zeznań, nie tracił „z pola widzenia momentów, kiedy świadek ten ewidentnie pomówił inne osoby o dokonanie czynów, których nie popełniły (było tak najprawdopodobniej w zakresie czynów objętych innymi aktami oskarżenia: tj. m.in. napadu w P. i napadu na jubilera w W.)” – strona 59 uzasadnienia. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zeznań świadka A. P. (1) zaprezentowana na stronie 59-63 pisemnego uzasadnienia jest kompleksowa, szczegółowa, precyzyjna, wnikliwa, spójna i pozbawiona jakichkolwiek luk logicznych, co czyni zbędnym jej powtarzanie, albowiem w pełni zasługuje ona na aprobatę Sądu Apelacyjnego. Kwestionujące prawidłowość oceny tych zeznań, a co za tym idzie poczynionych m.in. na ich podstawie ustaleń faktycznych, apelacje obrońców oskarżonych O. Z. (1), M. S. (1) i K. M., podważające prawidłowość dokonanej przez Sąd meriti oceny dowodów, nie zawierają żadnych argumentów mogących podważyć ustalenia faktyczne Sądu I Instancji i obalić dokonane oceny prawne. Podobnie pod ochroną art. 7 k.p.k. pozostaje dokonana przez Sąd I Instancji ocena dowodów w postaci zeznań świadków E. S. (1), S. S. (5) i G. P. (strona 64-66 uzasadnienia wyroku). Ocena ta – na co jednoznacznie wskazują pisemne motywy zaskarżonego wyroku, uwzględnia procesową sytuację świadków, składających wyjaśnienia i zeznania po uzyskaniu pouczenia o treści art. 60 k.k., natomiast zasadnie okoliczność ta nie skutkowałą uznaniem ich zeznań za niewiarygodne. Sąd Okręgowy dokonał kompleksowej oceny tych zeznań, mając – co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz treści pouczeń procesowych - świadomość, że E. S. (1), S. S. (5) i G. P. są osobami popełniającymi przestępstwa, w tym także wspólnie z oskarżonymi. Nie ulega także wątpliwości, że podobnie jak w przypadku świadka A. P. (1), wysoce prawdopodobne jest, że ujawnienie informacji odnośnie popełnianych przez tych świadków i inne osoby – w tym oskarżonych – przestępstw, miało na celu złagodzenie własnej odpowiedzialności karnej, poprzez skorzystanie z kodeksowej instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Stwierdzić końcowo należy w odniesieniu do zawartej w apelacjach argumentacji, odnoszącej się wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadków, opisywanych przez A. P. (1), E. S. (1), G. P. i S. S. (5), jako osoby biorące udział w popełnianiu przestępstw lub z takimi osobami związane (strona 69-74 uzasadnienia) i konfrontowaniu tych dowodów z zeznaniami świadków A. P. (1), E. S. (1), S. S. (5) i G. P., że odmowa dania wiary wyjaśnieniom oskarżonych i świadków, negujących swój udział w popełnianiu przestępstw nie jest wyrazem obrazy art. 410 k.p.k., czy naruszenia art. 7 k.p.k., albowiem Sąd Okręgowy ocenił dowody zgodnie z art. 7 k.p.k., co nie oznacza, że zgodnie z opartymi jedynie na interesie oskarżonych oczekiwaniami skarżących.

W kontekście zarzutów odwoławczych, dotyczących oceny zeznań świadków A. P. (1), E. S. (1) i S. S. (5), wskazać nadto należy, że obrońcy popadli w logiczną sprzeczność – z jednej bowiem strony nadmierne znaczenie nadali tej informacji, że po zatrzymaniu świadkowie ci skomunikowali się krzykiem, aby wzajemnie wesprzeć się w zamiarze negowania swej odpowiedzialności (to „uzgodnienie” miało zatem miejsce na bardzo wstępnym etapie postępowania przeciwko nim, na poziomie nie przyznania się do winy), z drugiej zaś strony, wskazując na rzekome uzgodnienie między nimi ich wypowiedzi, pominieli fakt, że gdyby rzeczywiście to miało miejsce, zeznawaliby oni także jednomyślnie co do udziału w popełnieniu czynu z punktu IX aktu oskarżenia brata A. P. (1), tj. (...), co nie miało miejsca i stało się jednym z argumentów dotyczących braku wiarygodności świadka A. P. (1). W ocenie Sądu Apelacyjnego rozbieżność

zeznań w tym zakresie, potwierdza stanowisko zaprezentowane przez Sąd Okręgowy, że do żadnego ustalania zeznań, stanowiących podstawę ustaleń faktycznych poczynionych w toku niniejszego postępowania nie doszło.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że zarzuty apelacyjne dotyczące obrazy art. 7 i 410 k.p.k. ze względu na oparcie ustaleń faktycznych, a co za tym idzie ocen prawnych jedynie na zeznaniach świadka A. P. (3) są całkowicie chybione. Dotyczy to m.in. zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego O. Z., odnoszących się do czynu zarzucanego O. Z. (1) w punkcie XXIV i XXV aktu oskarżenia (strona 9-11 i 31) apelacji, ograniczających się de facto do wskazania, że obciążający w tym zakresie O. Z. (1) dowód w postaci zeznań świadka A. P. (1) to pozbawione dowodowej wartości pomówienia. Zarzut ten, mając na uwadze omówioną powyżej prawidłowość dokonanej przez Sąd I Instancji oceny zeznań A. P. (1) jest chybiony. Prawidłowo także w odniesieniu do czynu z punktu XXIV aktu oskarżenia, Sąd ocenił zeznania świadka A. P. (1), nie dostrzegając w sprecyzowaniu przez niego (k.6406) ceny za 250 g heroiny, żadnych innych okoliczności aniżeli jedynie spontanicznej chęci sprostowania błędnej informacji we wcześniejszych wyjaśnieniach (k.6338). Sąd Apelacyjny nie podzielił zawartej w odniesieniu do tego czynu argumentacji zawartej apelacji obrońcy, odnoszącej się do próby dyskwalifikacji wiarygodności zeznań A. P. (1), zarówno w odniesieniu do początkowego wskazania przez niego kwoty 7500€ za 250 g heroiny, jak i w odniesieniu do zeznań Ł. K. i R. K., których ranga zwłaszcza w odniesieniu do zeznań A. P. (1) została przez Sąd I Instancji należyście oceniona (strona 69 i 74 uzasadnienia). Odnosząc się zaś do argumentacji dotyczącej czynu zarzucanego O. Z. (1) w punkcie XXV aktu oskarżenia, podkreślenia wymaga, że skarżący nie przedstawił argumentacji, która skutkowałaby uznaniem w drodze kontroli odwoławczej, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zeznań świadka A. P. (1), wskazującego na swój bezpośredni udział w dokonaniu rozboju na wskazane w tym celu przez O. Z. (1) za pośrednictwem jego znajomego, Z. i K. W., jest nieprawidłowa. Raz jeszcze wskazać należy, że ocena ta dokonana została zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 7 k.p.k.. Prawidłowo także Sąd I Instancji, po dokonaniu ustaleń faktycznych w tym zakresie, ocenił w kontekście przesłanek karnopravných, zaangażowanie O. Z. (1) w popełnienie tego czynu, czego skutkiem jest przypisanie mu popełnienia występku z art. 280 § 1 k.k. w stadialnej formie podżegania.

Z tych samych względów Sąd Apelacyjny uznał, że zawarty w apelacji obrońcy M. S. (1) zarzut, dotyczący obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w odniesieniu do ustaleń związanych z czynem zarzucanym M. S. (1) w punkcie XV aktu oskarżenia (strona 21 apelacji), na uwzględnienie nie zasługuje. W tym zakresie obrońca opiera swój zarzut na negacji wiarygodności zeznań świadka E. S. (1). Argumentacja ta w żadnej mierze nie może zasługiwać na uwzględnienie, albowiem Sąd I Instancji oceniając kompleksowo dowody zgromadzone w sprawie, dokonał zindywidualizowanej oceny dowodu z zeznań świadka E. S. (1) i jak wskazano uprzednio, ze względu na respektowanie przy dokonywaniu oceny zasad wynikających z art. 7 k.p.k., ocena ta w pełni zasługuje na aprobatę Sądu Odwoławczego.

Wskazane powyżej okoliczności Sąd Apelacyjny miał także na uwadze rozstrzygając o niezasadności apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1) w odniesieniu do związanego z czynem zarzucanym M. S. (1) w punkcie XVI aktu oskarżenia zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. (strona 21-22 apelacji). Raz jeszcze w tym kontekście wskazać należy, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zeznań świadków E. S. (1), S. S. (5) i A. P. (1) nie jest obciążona jakimkolwiek błędem, a wynikające z tej oceny wnioski zostały należyście wykorzystane przez Sąd meriti do rekonstrukcji stanu faktycznego – przebiegu poszczególnych zdarzeń oraz do dokonania subsumcji na gruncie przepisów Kodeksu karnego. Właśnie w odniesieniu do tego czynu Sąd Okręgowy dostrzegł i właściwie ocenił sprzeczność w zeznaniach świadka A. P. (1) oraz świadków E. S. (1) i S. S. (5), w pisemnym uzasadnieniu wyroku sprzeczność tę wskazał, wyjaśniając dlatego mimo braku wiarygodności zeznań A. P. (1), związanych z udziałem jego brata w dokonaniu w dniu 25 maja 2012 roku kradzieży z włamaniem do kantor przy ul.(...) w W., nadał w innym zakresie zeznaniom tego świadka walor wiarygodności. Zeznania świadków S. S. (5) i E. S. (1) oraz A. P. (1) ocenione, jak wynika z uzasadnienia Sądu I Instancji, z ostrożnością dotyczącą zeznania przez A. P. (2) w sposób wskazujący na brak udziału w tym zdarzeniu jego brata ps. (...), pozwoliły na dokonanie prawidłowych ustaleń, natomiast akcentująca przekłamanie w tym zakresie dokonane przez A. P. (1) apelacja obrońcy oskarżonego M. S. (1), całkowicie tę ocenę pomija. Zawarta w apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1) argumentacja zawiera subiektywną i fragmentaryczną analizę zeznań tych świadków, pomijając dokonaną przez Sąd I Instancji ocenę dowodów, stanowi polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego i nawet w najmniejszym stopniu nie dyskwalifikuje dokonanych przez Sąd meriti ustaleń i ocen.

Zaprezentowana przez obrońców argumentacja, dotycząca czynu zarzucanego oskarżonym w punkcie III aktu oskarżenia (strona 16-17 uzasadnienia obrońcy oskarżonego O. Z. (1) i M. S. (1) oraz strona 2 i 33-34 apelacji obrońcy K. M.) opiera się – w odróżnieniu od ocen i ustaleń Sądu I Instancji – na wybiórczym i subiektywnym przytoczeniu ujawnionych w związku z tym zarzutem dowodów. W szczególności obrońcy wrywkowo powołują zeznania J. W., przeciwstawiając je zeznaniom A. P. (1), całkowicie pomijają kontekst, w jakim obie te osoby występowały w zdarzeniu. Obrońcy przeciwstawiają zeznaniom A. P. (1), tj. uczestnika zdarzenia, osoby biorącej udział w obserwacji pokrzywdzonego, w podziale ról, realizującej następnie swe zadania i niejako zawodowo i trwale trudniącej się popełnianiem przestępstw, w tym co wynika z jego zeznań także z użyciem przemocy - zeznania pokrzywdzonego, który był zaskoczony nagłym atakiem sprawców, w tym świadka A. P. (1) oraz oskarżonych M. S. (1) i K. M.. Z wypowiedzi świadka J. W., opisującej przebieg zdarzenia jako gwałtowne, w trakcie którego został uderzony, powalony na ziemię, a następnie okradziony z nesesera w którym miał ok. 100 000 złotych, wynika, że zauważył obecność dwóch, spośród trzech (O. Z. (1) zgodnie z podziałem ról pozostał w samochodzie) sprawców, którzy napadli na niego, po czym został uderzony, upadł na ziemię, zabrano mu neseser, a następnie jeden ze sprawców zaatakował go gazem w twarz. Relacja ta w ocenie Sądu Apelacyjnego nie pozostaje w sprzeczności z zeznaniami A. P. (1), który opisał szczegółowo nie tylko sam przebieg rozboju, ale także przygotowania do niego, precyzyjnie opisując rolę poszczególnych sprawców, m.in. wskazując na to, że oskarżony K. M. niezwłocznie dopadł do niespodziewającego się ataku pokrzywdzonego i go uderzył, co spowodowało upadek pokrzywdzonego, a kolejne czynności oskarżonych z jego udziałem miały miejsce, gdy J. W. leżał na ziemi. Oczywistym jest, że dynamika zdarzenia, stopień organizacji, agresja i sprawność działania sprawców nie dawały pokrzywdzonemu czasu na dokonywanie precyzyjnych obserwacji, a mimo to relacja pokrzywdzonego w żadnej mierze nie neguje zeznań A. P. (1), na co w zasadzie nie tyle wskazują, co kreują w swych apelacjach obrońcy. Dodatkowo – odnosząc się od apelacji obrońcy oskarżonego O. Z. (1), wskazać należy, że całkowicie nieuprawnione są zawarte w niej stwierdzenia, że „jak wynika z zeznań A. P., oskarżony O. Z. (1) miał nie brać udziału w zdarzeniu” albowiem jak jednoznacznie wynika właśnie z zeznań A. P. (2), O. Z. (1) brał udział w zdarzeniu – zgodnie z ustalonym przez sprawców podziałem ról – które zaplanowano jako związane z użyciem przemocy dokonanie zaboru mienia pokrzywdzonego.

Niezasadne są także zarzuty apelacyjne i argumentacja dotyczące czynu zarzucanego oskarżonym M. S. (1) i K. M. w punkcie IV aktu oskarżenia. Także w tym zakresie w swych apelacjach (strona 17-18 apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1) i strona 35 apelacji obrońcy oskarżonego K. M.) obrońcy przeciwstawiają logicznej i racjonalnej ocenie, dokonanej przez Sąd Okręgowy, wersję opartą na wybiórczej i całkowicie nieobiektywnej ocenie dowodów. Podobnie jak w przypadku czynu z punktu III aktu oskarżenia, obrońcy nie dostrzegają wszystkich okoliczności zdarzenia, uzasadniających różnice w szczegółowości relacji świadka A. P. (1) – podkreślenia wymaga, że był on uczestnikiem także tego zdarzenia, brał udział w planowaniu rozboju, realizował wspólnie z pozostałymi sprawcami ustalony podział ról - oraz pokrzywdzonego A. D., który został zaatakowany przez sprawców, jak wynika z jego zeznań (k.6429) w ciemnym miejscu, w nocy, a jego relacja zaczyna się w momencie, gdy jeden ze sprawców (K. M.) do niego dobiegł i wówczas pokrzywdzony niezwłocznie został przewrócony, obezwładniony i zakneblowany. Wskazywanie przez obrońców w tym zakresie braku precyzji w opisie przez pokrzywdzonego wyglądu sprawców i wykorzystywanie tego w apelacjach, jako argumentu dyskwalifikującego zeznanie uczestnika rozboju – A. P. (1), nie może być postrzegane inaczej, aniżeli jedynie jako polemika z prawidłowymi ustaleniami Sądu I Instancji. Także bowiem w tym zakresie obrońcy nie wykazali jakiegokolwiek uchybienia w rozumowaniu Sądu, związanego z dokonaną oceną dowodów. Odnośnie zaś podniesionej w apelacjach okoliczności dotyczącej miejsca odnalezienia porzuconych przez sprawców telefonów, nieracjonalne jest wykazywanie przez obrońców, że fakt odnalezienia telefonów na poboczu autostrady (...), czyli trasy prowadzącej przez R. z W. do K., skąd prowadzą drogi do W., przeczy słowom A. P. (1), że po napadzie na A. D. sprawcy jechali prosto do W., albowiem dojazd z R. do trasy powrotnej do W., przez K. lub W., był możliwy fragmentem autostrady (...), przy którym znaleziono telefony.

Podobnie w sposób fragmentaryczny i pomijający różnice w sytuacji świadków A. P. (1) i E. S. (1) oraz pokrzywdzonego M. Z. i świadka L. Z., obrońcy oskarżonego M. S. (1) (strona 18-19 apelacji) i oskarżonego K. M. (strona 36-37 apelacji), podnoszą zarzuty obrazy art. 7 i 410 k.p.k. w odniesieniu do czynu zarzucanego tym oskarżonym w punkcie V aktu oskarżenia. Także w tym zakresie Sąd Apelacyjny uznał, że poczynione przez Sąd I Instancji ustalenia faktyczne są

oparte na prawidłowej ocenie dowodów, a zarzuty apelacji oraz ich uzasadnienie nie zasługują na uwzględnienie. Jak wynika z zeznań M. Z. złożonych zarówno podczas postępowania przygotowawczego, jak i podczas rozprawy, po wyjściu ze swego domu i dojściu do samochodu zauważył na terenie swej posesji, w drodze do samochodu trzech sprawców, którzy czaili się i rzucili w jego kierunku: dwóch sprawców stało przy samochodzie, a kolejnego zobaczył, gdy biegł do domu. Zeznania te, wbrew twierdzeniom obrońców, nie pozostają w sprzeczności z zeznaniami A. P. (1) (k.6394), który zeznał, że M. S. (1) i K. M. stali przy samochodzie pokrzywdzonego, a on i E. S. (1) stali w krzakach bliżej domu. Zachowanie pokrzywdzonego świadek opisał w ten sposób, że pokrzywdzony na widok oskarżonych zaczął uciekać, a wtedy został przewrócony przez A. P. (1) i E. S. (1), którzy zaczęli go bić – fakt użycia przez tych sprawców przemocy potwierdza także E. S. (1). Z tych zeznań wynika, że A. P. (1) i E. S. (1), którzy schowali się za krzakami między domem pokrzywdzonego, a jego samochodem zostali w drodze do samochodu minięci i niezauważeni przez M. Z. - co wskazuje na to, że skutecznie się ukryli. Logiczne zatem jest, że gdy ich kryjówkę mijal M. Z., uciekając przed oskarżonymi, mógł dostrzec jednego z nich, tj. pierwszego opuszczającego kryjówkę, a później gdy został przez nich powalony, był bity i przeszukiwany, jego możliwości obserwacji były w naturalny sposób ograniczone, a zatem fakt że nie dostrzegł wszystkich sprawców nie obniża w żadnej mierze wiarygodności zeznań A. P. (1) i E. S. (1), wskazujących na udział większej liczby sprawców, aniżeli zarejestrował w trakcie swej krótkiej ucieczki i bicia oraz przeszukiwania pokrzywdzony. Na marginesie wskazać należy, że sam E. S. (1) w odniesieniu do przebiegu zdarzenia używał sformułowania „harmider” co trafnie oddaje dynamikę i sposób działania sprawców. W żadnej mierze wiarygodności zeznań świadków A. P. (1) i E. S. (1) - ze wskazanych powyżej względów nie osłabiają zeznania L. Z. – żony pokrzywdzonego zaalarmowanej podczas zdarzenia jego krzykiem.

Odnośnie argumentacji obrońcy oskarżonego M. S. (1) i O. Z. (1), dotyczącej ustaleń Sądu I Instancji związanych z czynem zarzucanym im w punkcie VI aktu oskarżenia, wskazać należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego możliwe jest precyzyjne, na podstawie zeznań E. S. (1) i A. P. (1) ustalenie roli oskarżonych w tym zdarzeniu. Takie też prawidłowe ustalenia w tym zakresie poczynił Sąd Okręgowy, opierając je na właściwej ocenie zeznań współsprawców tj. A. P. (1) i E. S. (1). Właściwie zatem została ustalona rola oskarżonych M. S. (1) i O. Z. (1), jako sprawców przestępstwa, konsekwentnie realizujących ustalony uprzednio podział ról: M. S. (1) przekazał pozostałym sprawcom informacje o możliwości dokonania napadu (rozboju) na pokrzywdzonym K. S. (2), następnie oskarżeni obserwowali przed napadem pokrzywdzonego i okolice banku w celu uniknięcia ewentualnych przeszkód demaskujących sprawców i uniemożliwiających dokonanie rozboju, miało miejsce zapewnienie przez oskarżonych ucieczki po dokonaniu przestępstwa, poprzez zabezpieczenie na miejscu zdarzenia dwóch samochodów: w jednym pozostawał O. Z. (1), w drugim M. S. (1), który podjechał wraz z A. P. (1) do pokrzywdzonego, umożliwiając P. dokonanie zaboru teczki pokrzywdzonego. Takie zachowanie oskarżonych M. S. (1) i O. Z. (1), wbrew zawartym w apelacji ocenom, zostało prawidłowo zakwalifikowane przez Sąd I Instancji, jako wyczerpujące ustawowe znamiona występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. (z uwzględnieniem odpowiedzialności karnej w warunkach powrotu do przestępstwa oskarżonego O. Z. (1)).

Odnośnie zarzutów apelacji obrońcy oskarżonych M. S. (1) i O. Z. (1) dotyczących czynów zarzucanych M. S. (1) w punkcie VII, VIII, XI, XII, XVI-XXIII oraz czynów zarzucanych O. Z. (1) w punkcie VII, VIII, XI, XII i XXV aktu oskarżenia (strona 20-23 i 31 apelacji), związanych z obrazą prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., raz jeszcze wskazać należy, że dokonana przez Sąd I Instancji ocena zeznań E. S. (1) i A. P. (1) była kompleksowa i zgodna z zasadami wynikającymi z art. 7 k.p.k.. W zakresie dotyczącym sposobu dokonania włamań, określenia stanowiącego przedmiot zaboru mienia i roli poszczególnych sprawców, zeznania świadków A. P. (1) i E. S. (1) są spójne i konsekwentne, a w odniesieniu do okoliczności związanych ze sposobem działania sprawców i przedmiotami przestępstw, korespondują z zeznaniami przesłuchanych pokrzywdzonych i rezultatami ujawnionych w toku uprzednio umorzonych postępowań przygotowawczych czynności Policji. Żaden z zebranych w sprawie dowodów, ocenionych przez Sąd I Instancji i uznanych za wiarygodne, nie podważa zeznań świadków E. S. (1) i A. P. (1), którzy oprócz tego, że ujawnili (w odpowiednim zakresie, w odniesieniu do oskarżonego O. Z. (1) ograniczonym do czynów z punktu VII, VIII, XI, XII i XXV aktu oskarżenia) udział oskarżonych w popełnieniu tych przestępstw i ich rolę, to przede wszystkim ujawnili i opisali swój aktywny udział w popełnieniu tych czynów. Obrońca nie wskazuje na żadne obiektywnie mające miejsce okoliczności faktyczne i prawne, które mogłyby podważyć ocenę dowodów dokonaną

w tym zakresie przez Sąd Okręgowy, a jego argumentacja ma jedynie polemiczny charakter. Nie zostały ujawnione ani na etapie postępowania przed Sądem I Instancji, ani w trakcie postępowania odwoławczego żadne okoliczności uzasadniające przyczyny, dla których świadkowie A. P. (1) i E. S. (1) mieliby fałszywie obciążać oskarżonych M. S. (1) i O. Z. (1) o popełnienie tych czynów, zwłaszcza że obciążając ich, w żadnej mierze nie marginalizowali swojej roli. O wiarygodności zeznań świadka A. P. (1) opisującego szereg dokonanych kradzieży z włamaniem, dodatkowo świadczy okoliczność dotycząca czynu z punktu VII aktu oskarżenia, związana z przyznaniem przez niego, że nie pamięta tego zdarzenia, co z kolei skutkowało brakiem jakichkolwiek jego zeznań w tym zakresie, w tym także obciążających oskarżonych M. S. (1) i O. Z. (1). Wskazane powyżej okoliczności Sąd Apelacyjny miał także na uwadze, uznając za chybione zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego K. M., związane z czynami zarzucanymi mu w punkcie XXXII i XXXIII aktu oskarżenia (strona 43-46 apelacji), powiązane z zarzutami postawionymi oskarżonym O. Z. (1) i M. S. (1) w punkcie XI i XII aktu oskarżenia. Obrońca oskarżonego K. M. oprócz prezentowanej, w związku z zeznaniami składanymi w innym postępowaniu karnym, całkowitej negacji prawdziwości zeznań świadka A. P. (1), nie wskazuje z jakich względów zeznania A. P. (1), opisującego także swoją, wcale niemarginalną rolę w popełnieniu przestępstwa na szkodę E. i S. I., są niezgodne z prawdą. Sąd Apelacyjny wskazuje, że świadek ten w odniesieniu do czynu zarzucanego K. M. w punkcie XXXII aktu oskarżenia zeznał w trakcie postępowania przygotowawczego, opisując wszystkie osoby biorące udział w tym czynie, w tym także M. S. (1), że „podłożył” z K. M. (...) w samochodzie pokrzywdzonego (k.6392), precyzując na rozprawie w dniu 8 września 2014 roku, że to on z M. S. (1) podłożył otrzymany od K. M. (...), a także że na podstawie zapisu z (...) ustalili („K. M. pomagał namierzyć”), gdzie mieszka S. I.. W odniesieniu do tego zarzutu świadek E. S. (1) zeznał, że chyba K. M. zajmował się zakładaniem (...), że jeździł namierzać pokrzywdzonego. W ocenie Sądu niekategoryczny sposób, w jaki zeznaje świadek E. S. (1), który nie uczestniczył osobiście w zakładaniu (...), jednoznacznie wskazuje na to, że świadek relacjonował zdarzenia zgodnie ze swoją wiedzą, którą posiadał z racji udziału w popełnianiu przestępstw wspólnie z oskarżonymi, nie starał się uwiarygodnić swej relacji poprzez nadawanie jej waloru kategoryczności, w sytuacji, gdy nie był naocznym świadkiem opisywanych zdarzeń. Także opisany przez świadka fakt udziału K. M. w podziale „zysku” z tego czynu, wskazuje na jego rolę w popełnieniu tego czynu. Z kolei w odniesieniu do czynu zarzucanego K. M. w punkcie XXXIII aktu oskarżenia, wskazać należy, że zarówno A. P. (1), jak E. S. (1) zeznali, że to K. M. podłożył (...) i odczytał jego zapis – w tym zakresie brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów, racjonalnie wskazujących na odmienny przebieg zdarzeń aniżeli opisali to A. P. (1) i E. S. (1), co należycie wykazał Sąd I Instancji, dając wiarę zeznaniom tych świadków. Nie zasługuje na uwzględnienie zawarta w apelacji argumentacja obrońcy, mająca na celu dyskredytację tych zeznań, odnosząca się do postury K. M., który rzeczywiście jak wynika z akt sprawy jest wysokim i potężnie zbudowanym mężczyzną, rzekomo uniemożliwiającej mu wykonanie niewymagającej ekwilibrystyki i nadzwyczajnej sprawności fizycznej czynności związanej z podpięciem (...), co mając na uwadze opisane w zeznaniach świadków A. P. (1) i E. S. (1) przygotowania i prowadzoną obserwację wytypowanego przez M. S. (1) pokrzywdzonego, musiało nastąpić w warunkach sprzyjających tego rodzaju czynności, tj. gdy nie było postronnych świadków.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) w odniesieniu do czynów zarzucanych mu w punkcie XXII i XXIII (strona 22 uzasadnienia) sformułował także zarzut obrazy prawa materialnego poprzez przyjęcie niewłaściwej kwalifikacji prawnej czynu z pkt XXII i XXIII, co skutkowało uznaniem, „że mamy do czynienia z dwoma odrębnymi czynami, zamiast w oparciu o art. 12 k.k. z jednym czynem”. W ocenie Sądu Apelacyjnego ten zarzut także nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy poczynił na podstawie należytej oceny dowodów prawidłowe ustalenia faktyczne związane z tymi czynami, a następnie dokonał właściwej oceny prawnej. Obrońca nie wskazuje, z jakich względów te ustalenia i oceny są nieprawidłowe. Wskazując na możliwość zastosowania w odniesieniu do tych czynów art. 12 k.k., skarżący pomija, że aby możliwe było uznanie, że dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu są jednym czynem zabronionym, niezbędne jest wykazanie, że były podjęte w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Tymczasem w odniesieniu do tych czynów, mamy do czynienia z dwoma zachowaniami nie połączonymi wspólnym zamiarem – dopiero bowiem niepowodzenie zaplanowanej na 18 lutego 2013 roku kradzieży nesesera D. K. (2) z uszkodzonego samochodu, a następnie z miejsca zamieszkania (czyn zakończony w formie stadialnej usiłowania), spowodowało ustalenie nowego planu, związanego z dokonaniem zaboru mienia D. K. (2) i powzięcie

kolejnego zamiaru, zrealizowanego w dniu 19 lutego 2013 roku. Nie sposób zatem uznać, że te dwa czyny zostały popełnione w wykonaniu wspólnego, z góry powziętego zamiaru.

Nie zasługuje na uwzględnienie zawarty w apelacji obrońcy oskarżonych M. S. (1) i O. Z. (1) zarzut dotyczący nieprawidłowego oparcia ustaleń odnoszących się do czynu zarzucanego oskarżonym w punkcie XIII aktu oskarżenia na zeznaniach świadków M., D. i E. O.. Zarzut ten jest całkowicie chybiony, albowiem skarżący zdaje się nie dostrzegać, że Sąd Okręgowy wnikliwie i racjonalnie ocenił te zeznania, czego przejawem jest ich krytyczna ocena w zakresie identyfikacji O. Z. (1), jako sprawcy znajdującego się na terenie posesji. Prawdłowo w tym zakresie Sąd ustalił, że zeznania te są ze względu na dynamikę zdarzeń i towarzyszące im emocje obarczone błędem, dodatkowo spowodowanym kontaktem z O. Z. (1) w trakcie legitymowania go przez funkcjonariuszy Policji, co mogło sugerować w późniejszym okresie jego utożsamienie ze sprawcą, który był widziany na tarasie przed domem pokrzywdzonych. Natomiast błąd ten dotyczy jedynie identyfikacji O. Z. (1). Ustalenia w tym zakresie – co jednoznacznie wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku – oparte zostały na ocenionych swobodnie, z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego zeznaniach świadków A. P. (1) i E. S. (1), którzy wspólnie z M. S. (1) i O. Z. (1) realizowali wcześniej ustalone zadania w ramach podziału ról oraz częściowo na podstawie zeznań świadków M., D. i E. O., co do opisu zachowania sprawców i udziału M. S. (1) w popełnieniu tego czynu.

Obrońca oskarżonych M. S. (1) i O. Z. (1) nie wskazał także żadnych okoliczności, uzasadniających uznanie, że dokonana przez Sąd I Instancji ocena dowodów związanych z czynem zarzucanym tym oskarżonym w punkcie X aktu oskarżenia jest dotknięta jakimkolwiek uchybieniem. Złożone w tym zakresie zeznania świadków S. S. (5), A. P. (1) i E. S. (1) są jasne, logiczne i wzajemnie ze sobą korespondują. Apelacja obrońcy nie podważa w żadnej mierze ustaleń Sądu I Instancji, zarówno co do przebiegu zdarzenia, jak i zachowań poszczególnych sprawców. E. S. (1) i A. P. (1) nie marginalizowali swego udziału, zarówno w odniesieniu do czynności podejmowanych przed dokonaniem rozboju, jak i w trakcie jego dokonywania. Podnoszone przez oskarżonych okoliczności dotyczące jedynie wypoczynkowego charakteru pobytu oskarżonych nad morzem, braku – ze względu na ilość spożytego alkoholu – zdolności do dokonania rozboju oraz brak potwierdzenia (w postaci zeznań niezidentyfikowanego kierowcy), że oskarżeni powrócili do W. taksówką, w konfrontacji z zeznaniami świadków A. P. (1), E. S. (1) i S. S. (5) i dokonaną przez Sąd I Instancji ich oceną, nie mogą podważać prawidłowości dokonanych w tym zakresie przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych. Mając jednakże na uwadze, że Sąd Okręgowy nie zindywidualizował zachowań poszczególnych sprawców w odniesieniu do obrażeń doznanych na skutek użytej przez sprawców przemocy wobec pokrzywdzonych, Sąd Apelacyjny sprecyzował opis czynu przypisanego oskarżonym w ten sposób, że wskazał iż jedynie opisane w tym zarzucie obrażenia ciała u T. L. (1) spowodowali oskarżeni O. Z. (1) i M. S. (1), zaś opisane w tym zarzucie obrażenia ciała u U. L. spowodowali inni ustaleny sprawcy, czyli A. P. (1) i E. S. (1) i wyeliminował z podstawy prawnej skazania art. 156 § 2 k.k. oraz wskazał jako podstawę prawną skazania art. 157 § 1 k.k., w miejsce wskazanej w zaskarżonym wyroku błędnej kwalifikacji prawnej z art. 156 § 1 k.k.

Podnosząc zarzut obrazy art. 7 i 410 k.p.k. w odniesieniu do czynu zarzucanego M. S. (1) i O. Z. (1) w punkcie IX aktu oskarżenia (strona 23 -26 apelacji obrońcy) obrońca nie wskazał żadnych okoliczności obiektywnie uzasadniających ten zarzut. W uzasadnieniu apelacji skarżący skonfrontował ustalenia Sądu I Instancji oparte na należytej analizie i ocenie zeznań: świadków A. P. (1) i E. S. (1) - współsprawców tego czynu, świadka Ł. Z. – przypadkowego obserwatora zachowania sprawców na zewnątrz poczty oraz świadków A. M. (2) i B. C. (2) – pracownic poczty, z własnymi dywagacjami dotyczącymi alternatywnego przebiegu zdarzenia: bez udziału oskarżonych i bez użycia broni. Argumentacja zawarta w apelacji obrońcy oskarżonych M. S. (1) i O. Z. (1) w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie, a poczynione ustalenia Sądu I Instancji są kompleksowe, prawidłowe i należyte w pisemnym uzasadnieniu wyroku zaprezentowane. W szczególności Sąd Okręgowy zasadnie dał wiarę zeznaniom świadków E. S. (1) i A. P. (1) opisujących przebieg zajścia, albowiem są one spójne, rzeczowe i logiczne, opisując okoliczności dotyczące zdarzenia świadkowie nie umniejszali swojej roli, a w odpowiednim zakresie ich zeznania koresponduwały z zeznaniami pozostałych świadków, którzy uczestniczyli lub obserwowali poszczególne fazy zdarzenia. Także dowód z nagrania z monitoringu, na którym świadek S. S. (5) rozpoznał uczestników zdarzenia, został należyte oceniony przez Sąd I Instancji, jako potwierdzający wersję świadków A. P. (1) i E. S. (1). Wskazywanie, że oskarżeni wchodząc

na teren osiedla, gdzie mieszkał M. S. (1) nie mieli worka pocztowego lub torby czy plecaka, w którym mogli ukryć pochodzące z kradzieży pieniądze, jako okoliczności kwestionującej zeznania świadków A. P. (1) i E. S. (1), jest polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu I Instancji, m.in. dlatego, że zarejestrowana na nagraniu, posiadana przez sprawców zdarzenia torba mogła pomieścić skradzione pieniądze. Także wskazywanie, że zarejestrowani na nagraniu z monitoringu oskarżeni oraz świadkowie A. P. (1) i E. S. (1) byli ubrani w sposób odbiegający od opisanego przez świadków (którzy wskazali na kominiarki i bluzy z kapturami) jest oparte na dowolnej analizie tych zeznań. Świadek Ł. Z., który wskazał, że mężczyźni którzy wysiedli z R. (...) i dostali się na teren poczty mieli bluzy z kapturami, rozpoznał uczestników zdarzenia, w tym O. Z. (1) i M. S. (1), na nagraniach z monitoringu osiedla (...). Oczywistym jest, że kamuflaż (kominiarki, kaptury) zastosowany w trakcie dokonywanego rozboju, mający na celu zakrycie twarzy i uniemożliwienie identyfikacji, przed dokonaniem rozboju w ciągu dnia i po wyjściu z poczty wczesnym wieczorem w dniu 25 sierpnia mógłby wzbudzić znaczne zainteresowanie innych osób, a zatem sprawcy – w tym oskarżeni M. S. (1) i O. Z. (1) – poruszając się w W. na terenie zamieszkałym, nie chodzili w kominiarkach i kapturach. Mimo to ich wygląd był na tyle charakterystyczny, że zostali rozpoznani przez świadka Ł. Z., co potwierdziło zeznania A. P. (1) i E. S. (1). Skarżący w odniesieniu do tego czynu nie wskazuje na żadne realnie mające miejsce uchybienie Sądu Okręgowego, opierając zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. na fragmentach zeznań świadków, powierzchownie je ze sobą konfrontując i poddając dowolnej ocenie. Sąd Apelacyjny uznał, że tego rodzaju argumentacja nie może obalić prawidłowo dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów w tym zakresie, a zatem także zarzuty dotyczące czynu zarzucanego oskarżonym O. Z. (1) i M. S. (1) w punkcie IX aktu oskarżenia nie zasługują na uwzględnienie.

Wskazane powyżej okoliczności skutkowały uznaniem, że apelacja obrońcy oskarżonych M. S. (1) i O. Z. (1) – oprócz zarzutu odnoszącego się do czynu zarzucanego O. Z. (1) w punkcie I aktu oskarżenia - oraz apelacja obrońcy oskarżonego K. M. dotycząca czynów zarzucanych mu w punktach II – V oraz XXXII i XXXIII aktu oskarżenia nie zasługują na uwzględnienie.

Całkowicie chybione są także pozostałe zarzuty apelacyjne zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego K. M. dotyczące czynów zarzucanych mu w punkcie XXX i XXXI aktu oskarżenia (strona 43-46 apelacji).

Wskazane powyżej ustalenia Sądu II Instancji, dotyczące procesowej roli świadków – skruszonych przestępców, tzw. małych świadków koronnych, odnoszą się także do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań świadka T. Ś., czyniąc zawarte w apelacji obrońcy K. M. zarzuty obrazy art. 7, 410 i 424 § 1 k.p.k. (strona 38 – 42 apelacji) bezzasadnymi. Obrońca oskarżonego, konfrontując zeznania świadka T. Ś. z zeznaniami osób, na których przestępczą działalność świadek wskazywał, nie przedstawia żadnych obiektywnych okoliczności, które mogły skutkować uznaniem, że dokonana i zaprezentowana w pisemnym uzasadnieniu wyroku ocena zeznań świadka T. Ś. jest dotknięta jakimikolwiek usterkami, bądź to w zakresie swobody oceny tego dowodu, bądź też w zakresie należytego zastosowania zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Podnoszona przez obrońcę oskarżonego K. M. okoliczność, dotycząca wydanej w odniesieniu do tego świadka opinii psychologicznej w toku innego postępowania karnego (która to opinia nie została zaliczona na poczet materiału dowodowego), nie ma wpływu na pozytywną ocenę dokonanej przez Sąd I Instancji analizy dowodu z zeznań świadka T. Ś.. Ocenę Sądu meriti wspiera opinia biegłego psychologa, odnosząca się do zeznań złożonych przez T. Ś. w toku niniejszego postępowania. Biegły psycholog jednoznacznie odniósł się w swej opinii do zeznań złożonych przez tego świadka w dniu 9 czerwca 2015 roku w obecności biegłego, wskazując że był on w trakcie przesłuchania bez cech patologii, uważnie słuchał odczytywanych zeznań, wnosił o sprostowanie jeśli były one nieprecyzyjne oraz odpowiadał na pytania w sposób wskazujący na ich zrozumienie. Opinia ta pozwala zatem na uznanie, że zdolność postrzegania i odtwarzania przez T. Ś. postrzeżeń w toku niniejszego postępowania – także w odniesieniu do ujawnionych zeznań składanych w trakcie postępowania przygotowawczego - była zachowana i nie budziła zastrzeżeń. Wskazane powyżej okoliczności czynią zatem zarzut obrazy art. 7 i 410 k.p.k. w odniesieniu do czynu zarzucanego K. M. w punkcie XXX aktu oskarżenia chybionym.

Niezasadny jest także podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego K. M., dotyczący czynu zarzucanego mu w punkcie XXXI, zarzut obrazy przepisów prawa procesowego tj. art. 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k., mającej wpływ na treść wyroku (strona 42-43 apelacji). Powołana na poparcie tego zarzutu argumentacja jest nieracjonalna, przeciwstawiając

dokonanej przez Sąd Okręgowy zgodnie z art. 7 k.p.k. ocenie dowodów i logicznym ustaleniom faktycznym, abstrakcyjną koncepcję niemalże przypadkowego, pozostającego poza wiedzą oskarżonego K. M. umieszczenia i przechowywania w pozostających w jego dyspozycji (co ponad wszelką wątpliwość zostało wykazane) mieszkaniach przy ul. (...)R. substancji odurzających i środków psychotropowych w postaci 1256,29 grama ziela konopi innych niż włókniste, 4894,46 grama amfetaminy, 1063,43 grama kokainy oraz 527,09 grama heroiny. W świetle doświadczenia życiowego taka sytuacja, kiedy narkotyki w takiej ilości - co z kolei determinuje ich wartość, zostały umieszczone w mieszkaniu bez wiedzy jego dysponenta, np. jako pozostawione przez poprzedniego lokatora lub właściciela, jest całkowicie niewiarygodna. Nie zasługuje także na uwzględnienie w świetle ustaleń Sądu Okręgowego poczynionych na podstawie m.in. dokonanych czynności przeszukania, oględzin czy zatrzymania oraz opinii z zakresu badań fizykochemicznych, kwestionowanie przez obrońcę ilości zabezpieczonych środków odurzających i psychotropowych.

Wskazane powyżej okoliczności skutkowały uznaniem przez Sąd Apelacyjny, że apelacja obrońcy oskarżonego K. M. w żadnej mierze nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego A. M. (1) zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegającego na błędnym przyjęciu, wobec braku podstawy dowodowej, iż oskarżony dopuścił się czynów opisanych w pkt II, XXVII i XVIII aktu oskarżenia, wskazać należy, że zarzut ten jest chybiony. Konstrukcja tego zarzutu opiera się na przyjęciu, że błędne ustalenia Sądu meriti w zakresie dotyczącym ustaleń związanych z winą oskarżonego A. M. (1), są konsekwencją nieprawidłowego dania wiary zeznaniom świadka A. P. (1), co do okoliczności dotyczących tego oskarżonego oraz nieprawidłowej interpretacji właściwie ustalonej okoliczności w postaci znajomości oskarżonego A. M. (1) z oskarżonym M. S. (1), jako współdziałania w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wskazany w apelacji obrońcy oskarżonego A. M. (1) zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie modelem oceny zasadności zarzutu apelacyjnego, opartego na opisanym w art. 438 § 3 k.p.k. uchybieniu, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia ma miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd taki może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (tzw. błąd dowolności). Może być on zatem wynikiem nieznanności określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 września 2017 roku sygn. akt II AKa 116/17). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny dowodów, a powinien polegać na wykazaniu jakich uchybień, w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, dopuścił się Sąd oceniając je (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 czerwca 2017 roku sygn. akt II AKa 134/17).

Analiza zaskarżonego orzeczenia, jego uzasadnienia oraz akt sprawy Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XIIK 132/14, jednoznacznie wskazuje na to, że postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wszechstronnie i kompleksowo, skutkując zgromadzeniem i ujawnieniem dowodów w zakresie niezbędnym do ustalenia okoliczności dotyczących zarzucanych oskarżonemu, w tym oskarżonemu A. M. (1) czynów. Oceniając zgromadzone w sprawie dowody Sąd procedował zgodnie z art. 7 k.p.k., nie dopuścił się błędu natury faktycznej i logicznej, dokonana przez Sąd I Instancji ocena dowodów pozostaje w zgodzie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Odnośnie zarzutu dotyczącego błędnych ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym udziału oskarżonego A. M. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, wskazać należy, że prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, że wina oskarżonego, w świetle zeznań A. P. (1) nie budzi wątpliwości. Nie powtarzając poczynionych powyżej w tym zakresie i odnoszących się do zarzutów apelacji obrońców oskarżonych M. S. (1) i O. Z. (1) oraz K. M., ustaleń Sądu Apelacyjnego, aprobujących ustalenia Sądu I Instancji, dotyczące istnienia oraz charakteru grupy przestępczej, wskazać należy, że udział w tej grupie A. M. (1) został zasadnie ustalony na podstawie zeznań A. P. (1), z których wynika że A. M. (1) był w grupie (...) współpracownikiem M. S. (1), dla którego handlował narkotykami oraz przekazywał innym członkom grupy informacje na temat osób, które następnie były przez nich okradane. W tym zakresie A. P. (2) zeznał odnośnie aktywności A. M. (1) związanej z ukierunkowaniem przestępczego zainteresowania pozostałych członków

grupy na A. D. – co skutkowało rozbojem na jego osobie w dniu 5 września 2011 roku oraz S. I., co z kolei skutkowało popełnieniem na jego szkodę przestępstwa w dniu 23/24 października 2012 roku. Przekazując współoskarżonym informacje, A. M. (1) dysponował jako członek zorganizowanej grupy przestępczej wiedzą o tym, że informacje te są wykorzystywane przez członków grupy do popełniania przestępstw, w tym kradzieży z włamaniem oraz rozbojów, także z użyciem broni. Pozytywna ocena wiarygodności zeznań A. P. (1), dokonana w zgodzie z art. 7 k.p.k., pozwalająca na poczynienie ustaleń odnośnie zaangażowania poszczególnych oskarżonych w popełnianie przestępstw, nie została podważona jakimkolwiek argumentem zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego A. M. (1). Zarówno zatem zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego A. M. (1) zarzut apelacyjny, jak i jego uzasadnienie, mają jedynie charakter polemiczny, nie wskazując na rzeczywiste uchybienia Sądu I Instancji i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna wykazała, że dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych i ocen prawnych, Sąd I Instancji wymierzył oskarżonym sprawiedliwe kary, kierując się dyrektywami wymiaru kary, określonymi w doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych. Analiza zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje na to, że Sąd meriti kierował się zasadami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., mając na względzie, aby dolegliwość wymierzonej kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynów oraz brała pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnił w szczególności motywację i sposób zachowania się oskarżonych, ich właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Zasady te miał także na uwadze Sąd Apelacyjny wymierzając oskarżonemu O. Z. (1) karę za czyn z art. 258 § 1 kk oraz nie dokonując zmiany w wymiarze orzeczonej wobec niego kary łącznej. Wniesione przez obrońców apelacje skutkowały jedynie dokonaniem przez Sąd Apelacyjny na podstawie art. 455 k.p.k. korekty w zakresie wskazanej w wyroku Sądu Okręgowego podstawy prawnej orzeczenia kar łącznych wobec oskarżonych, albowiem wskazując, że orzeka przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., Sąd I Instancji omyłkowo wskazał jako podstawę wymiaru kar łącznych art. 85 § 1 k.k., w miejsce prawidłowo mającego zastosowanie art. 85 k.k.. Prawidłowo także Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku rozstrzygnął w zakresie orzeczonego na rzecz poszczególnych pokrzywdzonych obowiązku naprawienia szkody, ustalając wysokość szkody na podstawie zeznań pokrzywdzonych, których prawidłowa ocena została ujawniona w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego oraz o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z obowiązującymi przepisami, obciążając oskarżonych obowiązkiem poniesienia kosztów postępowania odwoławczego i zasadzając stosowne wynagrodzenia na rzecz obrońcy oskarżonego M. S. (1) - adw. M. S. (3) i na rzecz obrońcy oskarżonego A. M. (1) – adw. R. W..

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.